

CĂLĂTORIA NOASTRĂ

Slăvit să fie Domnul! Să deschidem Bibliile la Ioan 13, de unde vom începe cu versetul 3:

„Isus, fiindcă știa că Tatăl Îi dăduse toate lucrurile în mâini, că de la Dumnezeu a venit și la Dumnezeu Se duce,

S-a sculat de la masă, S-a dezbrăcat de hainele Lui, a luat un ștergar și S-a încins cu el.”

Privind la acest text timp de o clipă, aș dori ca mesajul de astăzi să se intituleze **Călătoria noastră**. Nu vom vorbi despre ceva complet nou, ci despre ceva ce Domnul mi-a pus pe inimă să împărtășesc cu voi.

Privind la versetul 3, *„Isus, fiindcă știa că Tatăl Îi dăduse toate lucrurile în mâini, că de la Dumnezeu a venit și la Dumnezeu Se duce,”* eu aș spune că aceasta este o descoperire destul de mare. *Isus știa că Tatăl Îi dăduse toate lucrurile în mâini*, aceasta fiind cu adevărat o poziție, prieteni, o poziție minunată în care Tatăl Îi dăduse totul în mâinile Sale. El știa că venea de la Dumnezeu și că se ducea la El.

Dacă privim la descoperire și la efectele sale, putem vedea chiar aici, în Scripturi, că avem o descoperire și efectele sale, iar aici în Scriptură, putem vedea că efectele descoperirii sunt: *„S-a sculat de la masă, S-a dezbrăcat de hainele Lui.”* El S-a smerit. Noi luptăm în această viață să fim ca Isus, El fiind un exemplu pentru noi, exemplul unui fiu al lui Dumnezeu. Fiind Fiul lui Dumnezeu, El a fost exemplul, și a așezat exemplul pentru noi. Aici, El a ajuns la sfârșitul slujbei Sale știind că Tatăl Îi dăduse totul în mâini. El știa că venea de la Dumnezeu și că se întorcea la El, iar eu aș spune că aceasta este cea mai înaltă formă a descoperirii, aceasta fiind descoperirea de la sfârșitul timpului, aceeași pe care Dumnezeu a dat-o

Miresei Sale. Amin! Pentru că ea este moștenitoare împreună cu El, a tuturor lucrurilor. Orice moștenește El, ea este moștenitoare împreună cu El, iar noi știm că astăzi, El ne-a chemat ca biruitori, pentru a sta pe scaunul de domnie împreună cu El, așa cum și El a biruit și a stat pe scaunul de domnie al Tatălui. Iar noi suntem moștenitori împreună cu El și ni s-a dat o poziție, prin descoperirea că venim de la Dumnezeu și mergem înapoi la El. Efectul acestei descoperiri, nu este aroganța și mândria. El nu s-a ridicat pentru a zidi o împărăție pe acest pământ pentru Sine, ci efectul acestei descoperiri a fost că „*El s-a ridicat de la Cină și s-a dezbrăcat de hainele Sale, a luat un ștergar și S-a încins cu el.*”

Apoi a turnat apă într-un lighean și a început să spele picioarele ucenicilor și să le șteargă cu ștergarul cu care era încins.”

Este minunat cum este scrisă Biblia. Eu iubesc aceasta. Aici putem vedea că El cunoștea aceste lucruri, de aceea „*S-a sculat de la masă, S-a dezbrăcat de hainele Lui, a luat un ștergar și S-a încins cu el.*” Ce a făcut El? A devenit slujitorul tuturor.

Cea mai înaltă descoperire a rodit cel mai înalt grad de smerenie. Cea mai înaltă formă a descoperirii L-a adus într-un loc în care El și-a slujit frații care nu ajunseseră la descoperirea la care ajunsesese El. Dacă și noi am adopta această atitudine, ar risipi multe dezacorduri cu care ne-am confruntat în cadrul Mesajului în trecut, lupte precum: „Eu am avut această descoperire, iar voi trebuie să veniți la ea”. Isus nu s-a comportat astfel. El a avut cea mai înaltă descoperire, aceasta dându-i capacitatea de a se pleca, de a se coborî; de a se smeri; de a se dezbrăca și a lua prosopul unui slujitor, de a turna apă într-un lighean și de a spăla picioarele fraților Săi. El știa că chiar dacă era Cuvântul, cei ce se aflau acolo, trebuiau să fie și ei o manifestare a Cuvântului.

Așadar, ce făcea Hristos? Slujea Cuvântul. El slujea Cuvântul, și nu i-a dat la o parte pentru că ei nu aveau descoperirea potrivită. Cu câteva zile înainte, ei se luptau cu privire la cine era cel mai mare în împărăție. Aflându-se față în față cu Isus, Petru nu înțelegea simbolistica lucrurilor care se petreceau, interzicându-I lui Isus să-i spele picioarele. Petru încă era imatur, încă se afla într-un loc în care nu

trebuia să se afle, dar Isus pur și simplu i-a spălat picioarele. El a spus: „Ceea ce am făcut Eu, nu înțelegeți acum, dar veți înțelege mai târziu.

Deci, dacă Eu, Domnul și Învățătorul vostru, v-am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora.”

De aceea și noi facem spălarea picioarelor, dar nu doar o dată pe lună ca să ne udăm picioarele pentru că aceasta este simbolistica, este porunca sau rânduiala dată de El pentru a rămâne tot timpul în starea sufletească potrivită, ci aceasta ne amintește că noi ne aflăm aici pentru a sluji unii altora, pentru a sluji Trupului lui Hristos.

Acum, putem vedea că Isus a avut o descoperire supremă. Aceasta este formularea mea: El a avut cea mai înaltă formă a descoperirii și anume că Tatăl Îi dăduse toate lucrurile în mâna Sa, că El venea de la Dumnezeu și că mergea la El. Aceasta pentru mine este cea mai înaltă formă a descoperirii. Aflându-Se în această descoperire, El a început să acționeze cu smerenie pentru a sluji restul Trupului, al Cuvântului cu smerenie și răbdare, dăruindu-Se pentru ei.

Iar eu spun: „Doamne, aceasta este abordarea pe care doresc să o am. Este ceea ce doresc mai mult decât orice și anume, Viața lui Hristos să fie în mine”. Sunt atât de obosit de vechea natură umană și doresc ca totul să moară pentru că vreau să-i slujesc lui Dumnezeu.

Am început de aici pentru că doresc să vorbim despre călătoria noastră pentru o clipă. Descoperirea de aici, la care a ajuns Isus nu a fost numai pentru El, ci a fost și pentru restul Trupului. Noi am ajuns în ceasul în care Dumnezeu a deschis toate aceste lucruri pentru noi și pentru ca Mireasa Sa să poată înțelege că și ea a venit din locul din care a venit El. Doresc să vorbim despre aceste lucruri timp de o clipă.

În mesajul **Pecetea a cincea**, fratele Branham a început cu paragraful următor:

„Să ne plecăm capetele pentru rugăciune.

Minunatule Tată ceresc, Dumnezeule Atotputernic, Care L-ai înviat din nou pe Isus Hristos din morți și ni L-ai prezentat în aceste zile din urmă în puterea Duhului Sfânt, suntem recunoscători pentru aceste vizite mărețe ale Dumnezeului nemuritor. Acum, Tată, noi ne confruntăm cu un ceas nou, un ceas care ar putea schimba destinația veșnică a multor oameni. Noi nu suntem vrednici că ne apropiem de aceasta, Doamne, pentru că vedem în Scripturi că Mielul a luat Cartea și i-a deschis Pecetele.

*O, Miel al lui Dumnezeu, vino în față, Te rugăm. Te chemăm, Doamne, marele Răscumpărător. Vino în față și **arată-ne planul Tău de răscumpărare** care a fost ascuns de-a lungul anilor, **rupând această Pecete a cincea în seara aceasta pentru noi, Tată.**”*

Fratele Branham știa ce era Pecetea a cincea pentru că un înger venise la el dimineața devreme, și i-a descoperit-o în acea zi. El știa ce era Pecetea a cincea, și atunci se ruga. Fiți atenți la ceea ce se ruga el.

*„Te chemăm, Doamne, marele Răscumpărător. Vino în față și **arată-ne planul Tău de răscumpărare** care a fost ascuns de-a lungul anilor, **rupând această Pecete a cincea în seara aceasta pentru noi, Tată, descoperind ceea ce se află sub acea Pecete pentru noi...**”*

Cui vorbea El? Bisericii dintre Neamuri. El vorbea pentru cei care s-au adunat ca să asculte acel Mesaj, vorbea Miresei făcând referire la Pecetea a cincea. Iar el spunea:

*„Vino în față și **arată-ne planul Tău de răscumpărare** care a fost ascuns de-a lungul anilor, **rupând această Pecete a cincea în seara aceasta pentru noi, Tată, descoperind ce se află sub acea Pecete pentru noi...**”*

Așadar, există ceva sub Pecetea a cincea pentru Mireasă.

„... pentru ca noi să putem pleca fiind creștini mai buni decât suntem acum.”

Așadar, există ceva sub Pecetea a cincea pentru Mireasa dintre Neamuri, care ne va ajuta ca atunci când ne vom ridica să mergem mai departe, să fim creștini mai buni decât suntem acum.

„...să putem fi o potrivire mai bună pentru sarcina care se află înaintea noastră. Cerem aceasta în Numele lui Isus. Amin.”

Noi am studiat Pecetele și le cunoaștem destul de bine. Când fratele Branham a început să predice despre Pecetea a cincea, el a început să arate că această Pecete a cincea, sunt sufletele de sub altar, strigând: „Cât mai este Doamne, până când vei răzbuna sângele nostru”, iar fratele Branham a început să trateze pas cu pas aceste lucruri, arătând că taina de sub Pecetea a cincea, este faptul că sufletele de sub altar sunt evrei, nu sunt suflete dintre Neamuri, ci evrei care strigau după răzbunare. Biserica dintre Neamuri nu strigă după răzbunare, ci strigă ca și Ștefan: „Tată, iartă-i”. El arăta că acest grup de sub altar, se afla sub altarul martirajului, al sacrificiului, spunând că sunt evreii care au murit de la Hristos încoace. El spunea: „Pentru că au ținut Cuvântul lui Dumnezeu și mărturia lor.” Nu mărturia lui Isus Hristos, ci Cuvântul lui Dumnezeu și mărturia lor, de aceea ei se aflau sub har pentru că numele lor se află în Cartea vieții Mielului. Dar Dumnezeu a trebuit să-i orbească pe acești evrei pentru a obține o Mireasă dintre Neamuri din pricina scopului Său. Scopul lui Dumnezeu a fost să aibă o Mireasă aleasă de El, și El a trebuit să împlinească Cuvântul Său, de aceea a trebuit să se întoarcă de la evrei la Neamuri.

Dar pentru că exista o sămânță rânduită mai dinainte care urma să vină prin acea cale, cei al căror nume au fost scrise în Cartea vieții Mielului, El a trebuit să-i orbească pe evrei ca să nu-L primească. Dacă evreii L-ar fi primit, El nu s-ar fi

putut întoarce înspre Neamuri. Așadar, pentru că El i-a orbit, pentru că El a forțat o orbire asupra lor, este justificat ca să le dea haine albe, prin har. Ei nu au respins Cuvântul că așa au vrut, ci au fost orbiți de Dumnezeu pentru ca El să-și poată îndeplini propriul scop. Astfel, înțelegem că aceasta este Pecetea a cincea.

Fratele Branham ne-a spus că aceasta este descoperirea de sub Pecetea a cincea, iar lor le-au fost date haine albe și li s-a spus: „Trebuie să așteptați până când frații voștri, slujitori împreună cu voi, vor fi înjunghiați ca și voi”, făcând referire la cei o sută patruzeci și patru de mii, care vor fi uciși în perioada Necazului.

Așadar, el făcea referire la cei de sub această pecete, dar țineți minte că există o taină sub aceste Peceti, un plan al răscumpărării care are ceva de-a face cu noi, nu doar cu evreii. Nădăjduiesc că înțelegeți ce vreau să spun.

Când fratele Branham a predicat și a așezat aceste lucruri, noi am înțeles că el vorbea despre evrei, despre faptul că ei au fost orbiți de dragul nostru; am înțeles că El le-a dat haine albe pentru că i-a orbit de dragul nostru, ei aflându-se în Cartea Vieții Mielului, în Cartea harului, făcând parte din planul lui Dumnezeu. Am înțeles toate aceste lucruri, dar tot fratele Branham ne-a spus că există altceva pentru noi.

Să mergem la 2 Corinteni 5: 1-2:

„Știm, în adevăr, că, dacă se desface casa pământească a cortului nostru trupesc, avem o clădire în cer de la Dumnezeu, o casă care nu este făcută de mână, ci este veșnică.

Și gemem în cortul acesta, plini de dorința să ne îmbrăcăm peste el cu locașul nostru ceresc.”

Este un motiv pentru care am mers la acest verset, acesta fiind că fratele Branham a făcut referire la el, când a ajuns la sfârșitul celei de-a cincea Pечеți.

Când a ajuns la sfârșitul **Pечеții a cincea**, spunând tot ce am spus mai sus despre evrei, despre grupul care a fost prigonit sub Eichman, Hitler și Stalin, cei care au venit de la Hristos și până în timpul de azi, care au ținut la Cuvântul lui Dumnezeu și la mărturia lor, erau evrei adevărați, care au rămas credincioși față de ceea ce aveau. Dar, după toate acestea, fratele Branham a spus:

„Acum, timpul meu a expirat...”

Așadar, poate că terminase cu Pecetea a cincea. Sau poate că încheiase cu partea ebraică.

„...vă las să plecați puțin mai devreme, dar mai am câteva lucruri mici pe care vreau să le spun dacă mai puteți aștepta. Știu că este cald, și eu transpir, dar ascultați. Am ceva să vă spun; este atât de minunat încât pur și simplu arde în inima mea. Nădăjduiesc că nu ați uitat. Înțelegeți? Îngăduiți-mi să spun aceasta în prezența Lui. Prin harul Său, El mi-a îngăduit să văd poporul meu cu puțin timp în urmă, în haine albe. Vă amintiți? Vă amintiți povestea? Cu puțin timp în urmă, Mireasa dintre Neamuri... Ei sunt acolo acum. Cu toții erau în haine albe.”

Așadar, fratele Branham a ajuns la sfârșitul Pечеții a cincea, spunându-ne totul despre evrei, despre orbire, despre hainele albe care le vor fi date în corturile lor viitoare; a vorbit despre poziția lor și toate aceste lucruri, dar apoi a spus că exista ceva în inima lui care ardea și care trebuia să ajungă la noi, și care se afla sub această Pecete a cincea. El spunea: *„Dacă încheiem mai repede, dar aș mai avea câteva lucruri de spus”*, ceea ce însemna că el nu încheiase predicarea.

Ioan a privit dincolo și a putut vedea grupul său sub altarul de jertfă, iar fratele Branham a spus: *„Dumnezeu mi-a îngăduit să văd grupul meu într-o zi, eu i-am*

văzut, iar ei se aflau deja acolo în haine albe". Ei aveau deja trupuri și se aflau deja într-un loc, ei erau deja adunați împreună.

Mergând mai departe, la paragraful 445, el a spus:

„Observați, Biblia a spus: „Dacă acest cort pământesc al locuinței noastre se va destrăma, noi avem deja unul care ne așteaptă”. Acesta este acolo unde eu i-am văzut pe acei sfinți.”

Unde i-a văzut el? El i-a văzut în trupul lor de teofanie, în trupul lor veșnic, și fratele Branham a poziționat aceasta sub Pecetea a cincea. Amintiți-vă rugăciunea lui de la începutul Pecetii a cincea. El spunea: *„Doamne, arată-ne planul Tău de răscumpărare și dă-ne ceva ce avem nevoie acum, ajută-ne să știm ce avem de făcut în acest timp de sfârșit”*.

Îngăduiți-mi să recitesc cele spuse de el cu cuvintele sale:

„...arată-ne planul Tău de răscumpărare care a fost ascuns de-a lungul anilor, rupând această Pecete a cincea în seara aceasta pentru noi, Tată, descoperind ceea ce se află sub acea Pecete pentru noi, ca să putem pleca fiind creștini mai buni decât suntem acum, să putem fi o potrivire mai bună pentru sarcina care se află înaintea noastră”.

Exista o mare descoperire acolo pe care fratele Branham încerca să o arate, aceasta fiind că Mireasa dintre Neamuri, Sămânța rânduită mai dinainte a lui Dumnezeu, are deja o teofanie, un trup de teofanie, iar el i-a văzut pe ai săi adunați acolo. Există o taină mai mare pentru noi care ne va ajuta acum să fim creștini mai buni și să aducem rugăciuni pentru sarcina care este înaintea noastră. Există o descoperire de care noi avem nevoie la sfârșitul timpului pentru însărcinarea care stă înaintea noastră, și noi trebuie să o știm.

Nu avem nevoie să rămânem în denomițiuni nădăjduind că într-o zi vom reuși pentru că am fost îndeajuns de buni, că am crezut ceea ce trebuia să credem și că am primit ceea ce trebuia, iar prin acceptarea noastră, meritul nostru, prin faptul că ne-am aflat în biserica potrivită, prin planul corect de răscumpărare, am ajuns în cele din urmă undeva.

Există o descoperire de care am avut nevoie să o primim în acest timp de sfârșit pentru a fi creștini mai buni. Am avut nevoie de ea acum, pentru însărcinarea care este înaintea noastră, ca să știm, nu că vom ajunge acolo, ci că am ajuns deja, și că avem deja un trup veșnic în ceruri. De aceea, noi nu putem fi un bun creștin acum, în mediul în care ne mișcăm și nu putem fi pregătiți pentru însărcinarea care este înaintea noastră dacă rămânem sub sistemul denomițional nădăjduind că într-o zi vom ajunge la judecată și că doar acolo vom afla dacă am trecut sau nu. Noi avem nevoie de ceva diferit în acest ceas, avem nevoie să cunoaștem planul răscumpărării într-un fel mai măreț, avem nevoie să înțelegem că venim de la Dumnezeu și că mergem la El, avem nevoie să înțelegem ceva mai mult decât învățau denomițiunile.

Iar eu încă spun, prieteni, fără acea descoperire nu putem fi un creștin mai bun acum și nici nu ne vom putea pregăti pentru sarcina care este înaintea noastră. Toate lucrurile sunt întunecate, ele nu devin mai ușoare, ci mai grele, iar eu nu știu cât de dificile mai pot ajunge, pe termen scurt sau lung. Pe termen lung, noi știm că ele vor deveni și mai dificile. Nu știm cum se vor roti ciclurile, cum se vor desfășura ele, noi nu știm. Dar ceea ce știm este că există multă profeție așezată de fratele Branham despre constrângere și prigoană. El a așezat mult din aceste lucruri ca temelie, iar noi nu știm în ce parte a ciclului ne aflăm și unde, cum vor decurge lucrurile în detaliu, dar știm că pentru sarcina care ne stă în față, noi trebuie să cunoaștem ce se află sub Pecetea a cincea, adică faptul că noi avem o teofanie și că ea se află deja acolo. Noi nu nădăjduim să ajungem, ci am ajuns deja, prieteni, iar eu am ajuns în gândirea lui Dumnezeu dinainte ca să încep. Eu am ajuns.

Marele plan de răscumpărare al lui Dumnezeu se învârte în cerc pentru că veșnicia se învârte în cerc, iar eu am ajuns când am fost acolo cu Dumnezeu, înainte de

întemeierea lumii, când El se afla acolo cu atributele Sale, când El nici nu primise închinare ca Dumnezeu, noi eram acolo. Noi venim de la Dumnezeu și ne întoarcem înapoi la El.

Dar ce spunem despre faptul că Dumnezeu ne-a dat toate lucrurile nouă? El a dat toate lucrurile Soțului nostru, iar noi am devenit una cu El. Așadar, noi nu avem nevoie de nimic. Putem vedea că fratele Branham, la sfârșitul Pечеții a cincea, când se apropia de final, el avea de spus ceva, ce dorea cu ardoare să ajungă la noi. Slavă Domnului!

„Dacă acest cort pământesc al locuinței noastre se va destrăma, noi avem deja unul care ne așteaptă”. Acesta este acolo unde eu i-am văzut pe acei sfinți. Înțelegeți?

Când un copil... Vă rog să mă scuzați din nou, surorilor, pentru aceste lucruri directe pe care le spun. Dar fiți atenți, când o mamă concepe și un grup de mușchi se răsucesc și sar (voi înțelegeți), este un trup natural. Așa cum natura aduce trupul firesc... Ați observat soția voastră înainte ca micuțul să se nască? Întotdeauna ea, exact la final, devine foarte drăguță, dulce. Dacă nu a fost așa de-a lungul vieții sale, va fi atunci. Ați observat vreodată cât de sfânt... există un sentiment... Ați observat o mamă și ați văzut un păcătos de afară care se amuză pe seama unei mame care este o femeie însărcinată. Cred că este ridicol. Acea este viața care vine în lume. Dar ați observat cum în jurul acelei mame există un sentiment dulce. Ce este acesta? Este un trup micuț duhovnicesc, o viață duhovnicească care așteaptă să intre în acel trup micuț de îndată ce se naște.”

Fratele Branham ne-a spus că acela este un duh firesc, un duh al pământului, care va intra înăuntru.

„Atunci, este doar zămislit, dar când este născut, este născut. Trupul duhovnicesc se unește cu cel firesc.

Apoi, Biblia ne învață că noi suntem acum născuți din Dumnezeu.”

Fratele Branham a aplicat aceeași analogie în dreptul nostru spunând că noi acum suntem născuți din Dumnezeu.

„Suntem născuți din Duhul Sfânt care în noi este Hristos, un fiu al lui Dumnezeu care ia chip în noi. Iar când acest trup pământesc se va destrăma...”

Aici el vorbește despre faptul că atunci când un copil se naște dintr-o mamă, există un duh al pământului, un duh firesc care vine în acel copil, apoi el spune că noi suntem născuți din Dumnezeu, în acest cort pământesc fiind Hristos care crește.

„...acest trup duhovnicesc vine din pântecul pământului...”

Care pământ? Acest trup. Ce este aceasta? Este un trup duhovnicesc. Ceva este adus la viață, este o creație nouă, sămânța-genă a lui Dumnezeu venind la viață, iar când acest trup firesc se destramă, acel trup duhovnicesc care nu este altceva decât sufletul nostru regenerat, sămânța lui Dumnezeu care vine la viață,

„...acolo există un alt trup care așteaptă să-l primească.

Care este acesta? Teofania noastră.

Dacă acest cort pământesc este lăsat, există un alt trup care-l va primi.”

Acesta este trupul pe care fratele Branham l-a văzut, acei sfinți care au venit să-l îmbrățișeze, acela fiind locul în care au mers ei. Dar ce viață au luat ei acolo? Au luat viața Zoe a lui Dumnezeu, care se afla în sufletul lor și care a fost adusă la

viață prin nașterea din nou, acea viață duhovnicească, când acest cort pământesc s-a destrămat, a mers într-un alt trup, acela fiind trupul vostru de teofanie.

Fratele Branham se afla tot în Pecetea a cincea, aceasta fiind ceea ce noi aveam nevoie să știm pentru a fi creștini mai buni. Amin! Pentru a fi pregătiți pentru această zi.

„Acest trup muritor se îmbracă cu nemurire. Acesta terestru se îmbracă cu cerescul. Înțelegeți ceea ce vreau să spun? Acesta este un trup firesc care este păcătos; dar înăuntru este zidit ca și cum este un alt trup înspre care noi mergem. Iar eu sunt atât de mulțumitor lui Dumnezeu că pot spune aceasta în calitate de păstorul și fratele vostru, eu i-am văzut pe acei oameni, în acel trup și i-am atins cu mâinile mele.”

Aceasta este descoperirea pentru noi care se află sub Pecetea a cincea. Noi aveam nevoie să știm despre evrei, despre cum Dumnezeu urma să-i răscumpere, întorcându-Se de la ei și orbindu-i, aveam nevoie să cunoaștem aceste lucruri, ele făcând parte din planul răscumpărării, făcând parte din sămânța care se află în Cartea vieții Mielului, dar există o parte acolo de care noi aveam nevoie sub Pecetea a cincea pentru a cunoaște că noi nu ne zbatem ca să ajungem undeva unde am ajuns deja, ci noi încercăm să ne predăm la viața care se află în noi pentru a fi formați după chipul desăvârșit al lui Hristos.

Noi nu nădăjduim să fim cineva într-o zi sau să ajungem undeva într-o zi, noi nu nădăjduim să ajungem în ceruri pentru că dacă este o sămânță genă a lui Dumnezeu născută în mine, există o parte din mine, un trup în care această viață merge care a ajuns deja în ceruri, ea se află deja acolo. Noi nu încercăm să ajungem în ceruri, există o parte din noi care se află deja acolo. Iar aceasta este o descoperire de care noi avem nevoie în acest ceas. Este o descoperire de care avem nevoie pentru a fi creștini mai buni în acest ceas. Amin! Pentru ca noi să nu mai fim zbuciumați, nădăjduind, sperând, ci noi avem nevoie de o descoperire, de o înviere care să îndepărteze frica.

Fratele Branham a spus în **Este răsăritul soarelui**:

*„Iar într-o zi când pribegeam... Eu mi-am spus: „Băiete, ai face bine să mergi înainte, ai cincizeci de ani. Dacă dorești să faci ceva pentru Domnul, ai face bine să te grăbești și să o faci. Îmbătrânești”. Înțelegeți? Iar acolo, în acea dimineață, Puterea de aducere la viață a venit, iar El mi-a îngăduit să privesc dincolo de perdea, **iar eu v-am văzut pe toți acolo.**”*

Fratele Branham vorbea aici despre aceeași experiență, când el a pășit dincolo de perdeaua timpului.

Eu nici măcar nu voi încerca să explic această afirmație, ci pur și simplu, o cred: **iar eu v-am văzut pe toți acolo**. El se adresa unui grup de oameni în viață, aflați pe pământ. Credeți aceasta? El spunea aceasta în mesajul „Este răsăritul soarelui: „Am fost acolo”. El conștientiza că îmbătrânea, și a spus această poveste de mai multe ori. El a fost luat dincolo de perdeaua timpului, spunând: „Iar acolo în acea dimineață, Puterea de aducere la viață a venit, iar El mi-a îngăduit să privesc dincolo de perdea, **iar eu v-am văzut pe toți acolo**”.

El vorbea unor oameni care nu muriseră încă și cărora le spunea: „V-am văzut acolo”. Fratele Branham spunea că se părea că erau milioane, și mai erau milioane pe care el nu i-a putut vedea, iar eu nu voi încerca să explic nici această afirmație, ci voi spune doar ceea ce a spus profetul. Eu voi spune: „Eu cred aceasta”. Eu cred când a spus-o acelu grup și că a vorbit serios în cele spuse. Nu înțeleg pe deplin și nu știu cum funcționează mecanic, dar știu că funcționează. Și știu că este adevărat. Știu că această descoperire este ceea ce noi avem nevoie ca să fim pregătiți pentru ce este înaintea noastră.

Vom mai citi niște lucruri care susțin această afirmație. Fratele Branham a spus în **Cine este acest Melhisedec**:

„Apoi, când un om este născut din nou, din Ceruri, el devine un bebeluș duh în Hristos. Apoi, când această haină de carne este îndepărtată, există un trup real, o teofanie, un trup care nu este făcut de mâini omenești, nici născut din femeie, la care vom merge.”

Fratele Branham l-a numit „*un trup real*.” Aceasta este foarte interesant pentru că este făcut după modelul acestui trup, numai că acest trup este la apogeu la vârsta de nouăsprezece sau douăzeci de ani, într-o stare desăvârșită, fiind imaginea pe care Dumnezeu a avut-o despre voi înainte de întemeierea lumii; el a văzut acel trup și l-a numit **un trup real**.

Fratele Branham s-a temut întotdeauna de moarte. El spunea: „Nu voiam să fiu un duh sau o fantomă, nu voiam să plutesc și să trec pe lângă Orman Neville și să nu fiu capabil să-i strâng mâna pentru că aceasta ar fi fost putredă în mormânt. Nu aș fi vrut să nu-l pot strânge în brațe și să-i spun: „Domnul să te binecuvânteze, frate”, noi fiind doar două duhuri, un vapor sau o ceață”. Acestea au fost două feluri diferite în care el a descris acele lucruri de care se temea și care nu i-ar fi plăcut. El a fost cunoscut întotdeauna ca un bărbat și a interacționat întotdeauna ca atare, acestea fiind lucrurile despre care vorbea el.

Fratele Branham a fost atât de fericit când a fost dus dincolo și a văzut că există un trup exact ca și acesta pe care el l-a numit, *un trup real*, un trup ce putea fi atins, strâns în brațe, care putea fi simțit, și cu care se putea vorbi. El le-a văzut fețele, le-a strâns mâinile, un trup pe care l-a îmbrățișat, a văzut asemănarea, structura feței, fețe pe care le-a recunoscut și a înțeles cine erau.

Aceasta este taina care se află sub Pecetea a cincea pentru noi: **un trup real**.

Mai departe, în mesajul **Cine este acest Melhisedec**, el a spus:

„Vedeți, el a devenit aici și era parte din acel Cuvânt, intrând din viața trupului de

carne în trup care a fost pregătit pentru el înainte de întemeierea lumii. El a intrat în teofanie, care era Cuvântul. Înțelegeți? Acela este unde merg toți credincioșii când plecăm de aici.

Un paragraf mai jos, el a spus:

„Slăvit să fie Dumnezeu pentru aceste Peciți deschise, aceasta este rugăciunea mea pentru că știm aceste lucruri.”

Fratele Branham a fost atât de entuziasmat pentru că el spunea că această înțelegere se afla sub deschiderea Peciților și anume cunoașterea acestor lucruri: ce se petrece cu noi, de unde venim și încotro mergem, totul despre călătoria noastră în viață. Despre aceasta predica el în **Cine este acest Melhisedec**, cu scopul de a înțelege călătoria noastră. Tot aici, el a spus:

„Aici noi suntem formați după chipul Cuvântului, pentru a fi un părtaș al Cuvântului, hrănit cu Cuvântul, fiind rânduiți de la început; vedeți acea mică scânteie de Viață pe care ați avut-o în voi de la început, când ați început călătoria voastră. Mulți dintre voi vă puteți aminti aceasta. V-ați alăturat bisericii cutare și cutare, ați încercat cutare și cutare; nimic nu v-a mulțumit. Așa este. **Dar într-o zi ați recunoscut Aceasta.”**

De aici, fratele Branham a mers la povestea vulturului în curtea găinilor. El a spus-o de nenumărate ori. Acest vulturaș a fost clocit sub o cloșcă, a încercat să se comporte ca și o găină, a crezut că era o găină, până când, într-o zi a auzit strigătul unui vultur, și a recunoscut că ceea ce era acel vultur, era și el. Amin! Exista o familiaritate, un simț al apartenenței, o înțelegere care se afla în acel strigăt, care nu era în cloncănitul găinilor.

Fratele Branham a spus: „Într-o zi, pur și simplu ați recunoscut-o”, apoi, el a început să relateze această poveste, după care a spus:

*„Apoi, după ce ați recunoscut că însuși Cuvântul lui Dumnezeu este Hrana vulturilor, ați părăsit celelalte lucruri. **Ați fost atunci formați după chipul viu al Dumnezeului celui viu.**”*

Prin nașterea din nou, voi ați fost formați în chipul viu al Dumnezeului celui viu.

***„Ați auzit de la teofania voastră.** „Dacă acest trup pământesc se va destrăma, avem un altul care ne așteaptă”.*

Fratele Branham a mers aici la același verset la care a mers în Pecetea a cincea. El a spus: *„L-ați recunoscut. Într-o zi, ați auzit strigătul unui vultur și l-ați recunoscut”.*

*„După ce ați recunoscut că însuși Cuvântul lui Dumnezeu este Hrana vulturilor, ați părăsit celelalte lucruri. **Atunci ați fost formați după chipul viu al Dumnezeului celui viu. Ați auzit de la teofania voastră.**”*

La aceasta doresc să mă opresc, îndreptându-ne spre ce a spus el în mesajul **Este răsăritul soarelui**: *„V-am văzut pe toți acolo”*. Dacă noi auzim de la teofania noastră, trebuie să avem o teofanie de la care să auzim. Dacă noi vom auzi de la teofania noastră, trebuie să avem o teofanie de la care să auzim în timp ce încă ne aflăm în curtea găinilor, înainte de nașterea noastră din nou, în timp ce încă suntem confuzi în legătură cu cine suntem, atunci când încă ne hrăneam cu râme și porumb. În timp ce încă ne aflăm acolo, noi a trebuit să auzim de la teofania noastră. Noi trebuie să fim acolo în timp ce încă ne aflăm aici, înainte să ne naștem din nou. Așadar, a trebuit să fim acolo pentru a fi chemați, a trebuit să fim acolo ca să auzim de la ea și trebuie să existe o cale prin care teofania noastră comunică cu noi. Iar eu nu pot să explic nici aceasta pentru că nu doresc să intru în niște idei ale omului, ci pur și simplu voi spune: *„Am auzit de la teofania mea”*. Și atunci când am auzit de la teofania mea, am recunoscut că aceasta este mâncarea vulturului, am părăsit totul și am fost format după chipul viu al Dumnezeului celui viu. Am auzit de la teofania mea.

Acum, putem vedea de ce fratele Branham s-a înfățișat înaintea unei mulțimi de oameni care auziseră strigătul vulturului, care se adunaseră în jurul unei slujbe, și le-a spus: „V-am văzut pe toți acolo”. Ei trebuiau să fie acolo. Dacă nu aveau o reprezentare în cer, ei nu aveau de la cine să audă, nu puteau fi acolo. Acestea au fost cuvintele unui proroc. Noi știm că acel trup este veșnic în ceruri, iar acel trup este trupul vostru.

Așa cum am mai spus, nu vom încerca să explicăm totul pentru că dacă vom face aceasta, vom începe să argumentăm, vom intra în abatere, vom înțelege ceva greșit pentru că mintea firească va încerca să înțeleagă ceva ce este mai presus de ea. Dar ceea ce putem spune noi, este că am auzit de la teofania noastră și fără aceasta, totul ar fi fost doar un zgomot.

Găinile au auzit strigătul unui vultur dar pentru că ele nu erau vulturi, s-au ascuns de Ceea ce-l chema pe vultur. Dar în noi nu a fost nimic care să ne determine să fugim și să ne ascundem, ci era ceva care a spus: „Ce este aceasta? Sună atât de familiar. Este ceea ce eu am dorit să fiu dintotdeauna. Un creștin adevărat”.

Când am văzut slujba fratelui Branham, când am văzut acea viață arătată, am putut spune: „Este ceea ce eu mi-am dorit să fiu dintotdeauna, un creștin adevărat, un creștin adevărat care crede Cuvântul, care stă pe Cuvânt, un creștin adevărat care are parte de manifestări în viața lui, un creștin adevărat, aceasta este ceea ce eu mi-am dorit să fiu. Un creștin cinstit, integru, care stă pe Cuvânt și nu lasă să cadă nicio iotă. Aceasta este ceea ce eu mi-am dorit să fiu, un creștin adevărat”. Acest vultur, poate nici nu a știut terminologia sau cum să descrie ceea ce auzea el, dar ce auzea, era ceea ce se afla jos, în adâncul său, iar noi știm că am auzit de la teofania noastră. De multe ori, cred că greșeala noastră a fost că am încercat să explicăm ce spunea fratele Branham, mecanic, iar eu nu am nicio dorință de a explica lucrurile mecanic, ci doar de a le primi așa cum le-a spus el.

Când a ajuns la acei oameni care erau adunați în jurul Cuvântului, el le-a spus: „V-am văzut acolo. Când am văzut teofaniile, când am văzut Mireasa, v-am văzut acolo. Când ați auzit strigătul Vulturului, ați recunoscut că este hrana vulturilor,

părăsind celelalte lucruri, fiind formați în chipul Dumnezeului celui viu, ați auzit de la teofania voastră.” Iar eu vreau să vă spun: „Acesta este adevărul, fraților”. Pentru că acel trup este veșnic în ceruri și ne așteaptă.

Vreau să mergem mai departe pentru că vorbim despre călătoria noastră. Am putut vedea la începutul mesajului din această dimineață, când am citit textul introductiv, că Isus a știut că Tatăl pusese totul în mâinile Sale. A știut că El venea de la Dumnezeu și că mergea la Dumnezeu. El ajungea la, ceea ce eu aș numi, cea mai înaltă formă a descoperirii. Dar această descoperire înaltă i-a conferit un anumit comportament, o anumită atitudine, o anumită abordare. Iar eu aș dori să spun că același lucru este valabil și astăzi.

Noi am văzut același lucru la fratele Branham. Ați văzut-o și voi? Ați văzut cum o descoperire înaltă a adus o replică, o atitudine, o abordare deosebită? O abordare a oamenilor care nu erau de acord cu el, care nu l-au înțeles și care erau imaturi din punct de vedere duhovnicesc comparativ cu el. Nu este așa? Am văzut aceste lucruri, le-am văzut arătate, toate făcând parte din atracție. Pentru noi nu au fost doar minunile, semnele și minunile, acestea având loc doar pentru a ne atrage atenția, ci exista o viață. Existau și alți oameni care puteau face minuni, poate nu la fel de multe, poate nu la același nivel, dar existau și alți bărbați acolo care puteau face minuni, existau și alte semne și alte vindecări, dar a existat ceva în legătură cu acea viață, acel glas, despre ceea ce puteam vedea care era diferit de restul. Era un fiu al lui Dumnezeu care ajunsese la maturitate. Iar noi am auzit strigătul aceluia vultur, aceea fiind viața dorită de noi.

Fratele Branham a spus în mesajul **Își schimbă vreodată Dumnezeu gândul cu privire la Cuvântul Său?**

„A început la început, când firescul și duhovnicescul, Cain și Abel se închinau aceluiași Dumnezeu. Ambii au zidit același altar și s-au închinat aceluiași Dumnezeu în aceeași biserică, același altar. Dar Cain, prin înțelegere firească, a adus înăuntru roadele pământului punându-le pe altar ca jertfă, crezând că acestea puteau răspunde la ispășirea cerută de Dumnezeu.”

Noi vorbim despre călătoria noastră, de aceea doresc să mergem înapoi pentru că eu am început de la linia de sfârșit deoarece linia de sfârșit este linia de început. Nădăjduiesc că înțelegeți. Acolo unde ați început este unde ați terminat. Așadar linia de început este linia de încheiere. Noi a trebuit să începem la sfârșit pentru că sfârșitul este începutul. Să mergem acum mai jos. Ceea ce făcea parte din Dumnezeu, atributul gândului Său, a fost semănat în pământ, aflându-se acolo, într-o inimă umană, dar sub amnezie spirituală, netrezit la ceea ce era cu adevărat, trăind o viață firească în curtea găinilor. Cu toții ne-am aflat în curtea găinilor. Sămânța, oul a fost luat și pus pe pământ, venind la viață și încercând să trăiască ca și un pui de găină.

Aici, fratele Branham a început să facă o comparație între Cain și Abel.

„Cain, prin înțelegere firească, a adus înăuntru roadele pământului punându-le pe altar ca jertfă, crezând că acestea puteau răspunde la ispășirea cerută de Dumnezeu.”

Eu aș dori să spun că oricare dintre noi, fiind creștini, înainte de a veni la Mesaj, am făcut același lucru. Aceasta nu se aplică doar în dreptul lui Cain, ci este cum eu am încercat să-L slujesc pe Domnul. A fost apropierea mea față de Dumnezeu. Am încercat să fac lucruri pentru El, să câștig trecere înaintea Lui, să procedez corect, să fiu corect.

„Așadar, probabil că el a adus, așa cum oamenii cred azi, „mere mâncate de Adam și Eva, care au fost cauza păcatului”. Sau orice altceva se mai spune, cred că acum spun că a fost o „rodie” sau altceva. Unii au spus, cu puțin timp în urmă, că a fost altceva.

*Dar Abel a avut jertfa potrivită. El a știut că era sângele care a făcut aceasta, așadar, el a adus un miel. Iar când Dumnezeu a primit jertfa lui Abel, prin credință, prin descoperire, nu într-un alt fel. **Nu exista nicio scriere biblică.** Așadar, vedeți, începutul neprihănirii este Adevărul descoperit al lui Dumnezeu.”*

Haideți să mai citim aceasta încet încă o dată ca să putem înțelege pentru că în dreptul nostru, noi am făcut ceea ce găinile trebuiau să facă în curtea găinilor, am încercat să fim creștini deoarece exista ceva în inimile noastre care tânjea după Dumnezeu.

Fratele Branham a spus: „Vă mai amintiți acea scânteie de viață care se afla în adâncul vostru? Atunci, doreați să mergeți la biserică, să faceți cutare sau cutare, dar nimic nu vă satisfăcea”. Unii dintre noi încă își amintesc cum era aceasta. Am încercat, am mers înapoi și încolo, procedând ca și restul, am făcut lucrurile să fie bine, am făcut fapte bune, dar nimic nu ne-a mulțumit până când am auzit ceva, un Cuvânt, care a fost o descoperire care a rezonat în inimile noastre și am spus: „Aceasta este”.

Abel L-a așteptat pe Dumnezeu. El nu avea o Biblie pe care să o citească. Nu a avut o biserică la care să meargă, ci L-a așteptat pe Dumnezeu pentru a-i descoperi felul corect de închinare, iar Dumnezeu i l-a dat. I-a descoperit ceea ce s-a petrecut cu adevărat în grădina Eden, iar el a știut că era sângele și că era nevoie de sângele unui nevinovat pentru a face ispășire pentru păcatele sale.

*„Iar Dumnezeu a primit jertfa lui Abel, prin credință, prin descoperire, nu într-un alt fel. **Nu exista nicio scriere biblică.** Așadar, vedeți, începutul neprihănirii este Adevărul descoperit al lui Dumnezeu,”*

„Începutul neprihănirii este Adevărul descoperit al lui Dumnezeu.” Amin! Ei fuseseră semănați în păcat, s-au născut greșit, existase o cădere în grădină, iar ei au fost izgoniți de acolo, dar începutul neprihănirii a fost Adevărul descoperit al lui Dumnezeu.

„...iar întreaga Biserică a Dumnezeului celui viu este zidită pe aceasta...”

Pe ce anume? Pe Adevărul descoperit al lui Dumnezeu, acesta fiind începutul

neprihănirii, aceasta fiind valabil și în dreptul nostru. Noi trăiam în felul în care trăiam, nefiind conștienți de Adevărul lui Dumnezeu, dar când L-am auzit și ceva a rezonat în noi, am venit la El, acesta fiind începutul neprihănirii noastre.

Să mergem acum la Evrei 11:4:

„Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit, căci Dumnezeu a primit darurile lui. Și prin ea vorbește el încă, măcar că este mort.”

Alinierea cu descoperirea corectă a fost dovada neprihănirii sale.

Ceea ce s-a petrecut aici este minunat. Abel nu avea o Biblie, nu avea o biserică la care să meargă, dar a primit descoperirea corectă și când a acționat în conformitate cu ea, aceasta a arătat că el era neprihănit.

„Prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit, căci Dumnezeu a primit darurile lui.”

Să aplicăm aceasta în dreptul nostru, prieteni. Noi nu ne-am născut diferit de altcineva. Noi venim dintr-un tată și o mamă și ne-am născut în situații diferite, în cămine mai mult sau mai puțin bune, având părinți care ne-au iubit sau care poate nu ne-au iubit, într-o casă în care ne-am simțit în siguranță sau în una abuzivă. Cu toții ne-am născut în felul în care se naște toată lumea.

Pentru Mireasă nu a existat ceva exclusiv, adică lumea a venit într-un fel, iar Mireasa a venit într-un fel mai aparte, nu. Am venit în această lume ca oricare alt om. Care a fost factorul separator când am venit în această lume? Au existat semințe semănate în pământ. Unii dintre copilașii născuți au avut sămânța-genă a lui Dumnezeu înăuntru, iar alții nu au avut-o. Care este factorul separator, prieteni?

Ce anume va dovedi unde se află neprihănirea? Capacitatea de a primi descoperirea și de a acționa în conformitate cu ea. Acesta a fost începutul neprihănirii de la început, același lucru fiind valabil și astăzi pentru că Dumnezeu nu-și schimbă căile. Amin! Căile Lui rămân aceleași. Există o capacitate în sămânța-genă a lui Dumnezeu, în copiii lui Dumnezeu de a primi descoperirea de la Dumnezeu și să acționeze în conformitate cu ea, iar când ei acționează în conformitate cu ea, aceasta este mărturia că ei sunt neprihăniți.

Dumnezeu rămâne și își menține planul la fel, de la începutul până la sfârșitul Cărții, El a rămas același.

Să mergem la Romani 4:16:

„De aceea, moștenitori sunt cei ce se fac prin credință, pentru ca să fie prin har, și pentru ca făgăduința să fie cheazășuită pentru toată sămânța lui Avraam: nu numai pentru sămânța aceea care este sub Lege, ci și pentru sămânța aceea care are credința lui Avraam, tatăl nostru al tuturor.”

Cerința lui Dumnezeu a fost credința pentru ca totul să fie prin har, pentru ca El să o poată da seminței, și să se poată asigura că făgăduința va fi sigură pentru sămânța lui Dumnezeu, sămânța credinței. De aceea, El a trebuit să facă totul prin credință pentru ca El să poată fi atins prin credință deoarece numai sămânța lui Dumnezeu are credința de a crede în Cuvântul descoperit al lui Dumnezeu. El a făcut totul prin credință, prin har pentru ca făgăduința să poată fi sigură pentru sămânță.

„...după cum este scris: „Te-amrânduie să fii tatăl multor neamuri.” El, adică, este tatăl nostru înaintea lui Dumnezeu, în care a crezut, care înviază morții și care cheamă lucrurile care nu sunt ca și cum ar fi.

Nădăduind împotriva oricărei nădejdi, el a crezut și astfel a ajuns tatăl multor

neamuri, după cum i se spusese: „Așa va fi sămânța ta.”

Și, fiindcă n-a fost slab în credință, el nu s-a uitat la trupul său, care era îmbătrânit - avea aproape o sută de ani - nici la faptul că Sara nu mai putea să aibă copii.

El nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu, prin necredință, ci, întărit prin credința lui, a dat slavă lui Dumnezeu,

deplin încredințat că El ce făgăduiește poate să și împlinească.

De aceea, credința aceasta „i-a fost socotită ca neprihănire”.

Ce anume i-a fost socotit ca neprihănire? Faptul că el a crezut că Dumnezeu va împlini ce a făgăduit. Indiferent cât de slab a devenit, cât de îmbătrâniți au fost atât el, cât și Sara, cât timp a trebuit să aștepte, credința lui nu a slăbit, ci s-a întărit, aceasta fiindu-i socotit ca neprihănire și anume, faptul că el l-a crezut pe Dumnezeu. Vedeți, Dumnezeu nu-și schimbă căile. Noi suntem copiii Lui prin credință, iar Dumnezeu face același lucru și pentru noi.

„Dar nu numai pentru el este scris că „i-a fost socotită ca neprihănire”,

ci este scris și pentru noi, căroră, de asemenea, ne va fi socotită, nouă, celor ce credem în Cel ce a înviat din morți pe Isus Hristos, Domnul nostru,

care a fost dat din pricina fărădelegilor noastre și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți.”

Aceasta nu a fost ceva special pentru Avraam pentru că Avraam a crezut. El l-a

crezut pe Dumnezeu, a crezut că ceea ce a spus El, va fi capabil să și împlinească. Indiferent de circumstanțe, de perioada de timp, el tot L-a crezut pe Dumnezeu, aceasta fiindu-i socotit ca neprihănire. El a spus că Avraam era neprihănit. Așadar, dacă eu vreau să fiu ca și Avraam, eu trebuie să cred că Dumnezeu urma să-i dea lui Avraam un trup tânăr, o sămânță. Înțelegem? Aceasta a fost făgăduința pentru ziua lui Avraam și Avraam a crezut făgăduința pentru ziua sa, adică ceea ce a vorbit El pentru ziua sa, aceasta fiindu-i socotit ca neprihănire. A fost o declarație că el era neprihănit.

Eu pot crede ce a făcut Dumnezeu în ziua lui Avraam, dar pentru ca eu să fiu socotit neprihănit, trebuie să cred Cuvântul care mi-a fost dat mie astăzi. Milioane de oameni cred ce a crezut Avraam pentru că este ceva ce a avut loc deja. Milioane cred că Avraam a avut un fiu la bătrânețe, acesta fiind Isaac, și a devenit tatăl multor națiuni. Aceasta este ușor de crezut deoarece aceste lucruri s-au petrecut deja, dar în ziua lui Avraam, aceasta nu a fost atât de ușor de crezut. El a avut capacitatea de a crede pentru că el era o sămânță a lui Dumnezeu, el era cel ales, rânduit pentru acea zi. El a avut capacitatea de a crede Cuvântul pentru acea zi, ceea ce Dumnezeu i-a spus și i-a descoperit în acea zi, astfel, aceasta i-a fost socotit ca neprihănire, dar nu numai pentru el, ci pentru oricine va crede în Dumnezeu. Aceasta ne spune că noi trebuie să-L credem pe Dumnezeu la timpul prezent. Nu ceea ce El a fost sau a făcut, ci ceea ce este și ceea ce El face astăzi.

De aceea, cartea Evreilor spune: *„Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că **El este**.* La timpul prezent. „Păi, eu cred că Dumnezeu există”. Nu! Noi trebuie să credem că El este la timpul prezent. Ce este El astăzi? Cuvântul manifestat. El este prezent și se mișcă astăzi. Cuvântul Lui se împlinește astăzi, iar eu cred că El este prezent astăzi. Eu îl cred pe Dumnezeul: „Eu sunt” și nu pe Dumnezeul, „Eu am fost” sau „Voi fi”, ci pe Dumnezeul **„Eu sunt!”** Dumnezeu este prezent astăzi, Cuvântul Lui se manifestă astăzi, El lucrează astăzi, iar noi credem aceasta astăzi. Așadar, nu i-a fost socotit doar lui Avraam, ci nouă tuturor, care avem același fel de credință pe care a avut-o și Avraam. Este ușor să spunem „Eu cred ce a crezut Avraam și cred ce a spus Petru, pentru că el l-a văzut pe Isus murind pe cruce, iar eu cred aceasta”. Dar ce spunem despre ziua de astăzi? Îl credem noi pe Dumnezeul care este astăzi?

„Nu exista nicio scriere biblică. Așadar, vedeți, începutul neprihănirii este Adevărul descoperit al lui Dumnezeu.”

Iubesc această afirmație. Este ceva în legătură cu ea, prieteni. Este ceva mai mult decât pot exprima eu prin cuvinte, dar **„începutul neprihănirii este Adevărul descoperit al lui Dumnezeu.”**

Iar Dumnezeu încă mai are un adevăr descoperit pentru noi.

„Iar întreaga Biserică a Dumnezeului celui viu este zidită pe aceasta.”

În același mesaj, citim:

„Într-o zi, Isus, coborând de pe munte le-a spus apostolilor Săi: „Cine spune lumea că sunt Eu, Fiul omului?” „Unii spun că Tu ești Moise, alții spun că ești Ilie, alții că ești Ieremia sau unul dintre proroci”. El a spus: „Dar voi cine spuneți că sunt?”

Aceea a fost clipa în care Petru, inspirat de Dumnezeu, adus la viață de Duhul, a făcut acea afirmație extraordinară „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu”.

Observați afirmația: „Binecuvântat ești tu, Simone, fiul lui Iona, căci nu carnea și sângele ți-a descoperit aceasta. Tatăl Meu cerească ți-a descoperit aceasta. Tu ești Simon. Pe această piatră...”

Care piatră? Catolicii spun: „Pe Petru, piatra, micuța piatră”. Iar protestanții spun: „Pe Hristos, Stânca”. Nu pentru a fi diferit, dar a fost pe descoperirea avută de Petru, Cine era El. „Niciun om nu poate veni la Mine”, a spus Isus, „dacă nu-l atrage Tatăl, și tot ce mi-a dat Tatăl va veni la Mine”.

„Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu”.

*„Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; nu carnea și sângele ți-a descoperit aceasta, ci Tatăl Meu care se află în ceruri. **Pe această piatră voi zidi Biserica Mea, iar porțile iadului nu o vor birui**”. Cuvântul lui Dumnezeu descoperit duhovnicește.”*

Dacă luăm afirmația lui Petru din acea zi și o repetăm pur și simplu, spunând: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu”, putem spune și noi ce a spus Petru, putem recunoaște că Isus, în chipul Său pământesc, a fost Hristos, Fiul Dumnezeului celui viu, pentru că și astăzi, El este Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu. Astăzi, noi putem spune ce a spus Petru, dar respingem ceea ce Dumnezeu spune acum, și aceasta ne va pune într-o poziție greșită. Noi acceptăm ce a spus Petru, nu este că noi respingem, ci primim ceea ce a spus el, dar trebuie să primim aceeași descoperire duhovnicească care se afla peste Petru și care l-a determinat să recunoască Cuvântul în ziua sa. Aceeași descoperire duhovnicească trebuie să se miște peste noi ca să putem recunoaște Cuvântul pentru ziua noastră. Iar dacă noi vom putea recunoaște Cuvântul pentru ziua noastră, vom avea parte de aceeași răsplată pe care biserica a avut-o atunci și ni se va spune: „Ferice de tine, iar pe această piatră”. Care piatră? Piatra Cuvântului descoperit, Cuvântul lui Dumnezeu descoperit duhovnicește. Pe aceasta este zidită biserica. Este temelia. Pentru că începutul neprihănirii este Cuvântul descoperit al lui Dumnezeu.

În mesajul ***Hristos este taina lui Dumnezeu descoperită***, citim:

„Trece pe lângă ei, iar ei nu o recunosc decât după ce a trecut.”

Fratele Branham vorbea aici despre Adevărul biblic.

„Nu ia decât Sămânța rânduită pe care Dumnezeu a rânduit-o înainte de întemeierea pământului. Același lucru a avut loc în zilele lui Noe, a lui Moise, a lui

Ilie, zilele prorocilor, zilele lui Isus, până în ceasul de azi.”

A fost aceeași poveste în toată Scriptura. De la Cain și Abel până în ziua de azi. Întotdeauna a existat o sămânță a lui Dumnezeu pe pământ care a putut primi ceea ce Dumnezeu a făcut în ziua sa. Iar prin aceasta, ei au fost socotiți neprihăniți și păcatele lor nu au fost luate în seamă.

Vom citi mai multe lucruri, dar trebuie să înțelegem că aceasta este călătoria vieții noastre. Noi venim de la Dumnezeu și mergem la Dumnezeu, venim în acest trup la fel ca oricine altcineva, dar a existat ceva sădit în noi care este diferit. A existat o viață, o parte din Dumnezeu, o genă a lui Dumnezeu, o parte din viața Zoe, ceva ce era diferit, iar acel ceva din noi a fost ceea ce era Dumnezeu, o bucată din Dumnezeu, o parte a Cuvântului, iar Dumnezeu a pus-o acolo, a ascuns-o acolo pentru că a dorit o lume plină cu fii și fiice. El a dorit să aibă părtășie cu atributele sale pe pământ, având un plan de răscumpărare care etala toate atributele Sale de Vindecător, Răscumpărător, Tată, va etala toate acestea, iar El nu Se va pierde pe Sine și nici nu va pierde planul Său. Planul Său nu va eșua, Dumnezeu s-a divizat pe Sine, atributele Sale pe care le-a pus în fiii și fiicele Sale pentru că El știa că atunci când acea parte din Cuvânt va intra în contact cu Cuvântul pentru ziua lor, Îl va atinge și-i va da viață. Aceasta este călătoria noastră, prieteni.

Noi nu ne aflăm în această biserică pentru că suntem norocoși și nu am auzit Mesajul pentru că ne-am aflat la locul și timpul potrivit. Adevărul este că ne-am aflat la locul și timpul potrivit, dar nu a fost din întâmplare sau noroc sau din pricina gândirii noastre corecte, ci Dumnezeu ne-a pus acolo unde ne-a pus, a vegheat asupra pașilor noștri până când a putut face ca acea Lumină să strălucească peste locul potrivit. Amin! El a știut unde a semănat sămânța Sa, în ce pat și în ce timp avea să vină la suprafață, iar El a trebuit să se asigure că Lumina va atinge sămânța, a trebuit să așeze condițiile potrivite, să aducă atmosfera potrivită, El a lucrat pentru ca totul să fie în regulă, deoarece El socotea că începutul neprihănirii este Cuvântul descoperit. El a știut că ne poate socoti neprihăniți, pentru că toate păcatele puteau fi șterse „când ei Mă vor crede”. Amin!

În mesajul **leHoVaH Jireh** din anul 1964, citim:

„Acum observăm, indiferent de ceea ce au făcut ceilalți, cum au plecat ei, acei apostoli au fost rânduți, ei au fost rânduți la Viață veșnică.”

Știți ce îmi place mie? Când viața devine de aspră și bisericile foarte de rău, avem oportunitatea de a pleca. Poate credem că lucrurile care s-au petrecut au fost oribile, căderile, despărțirile, disputele asupra învățăturilor, dar ceea ce îmi place, este faptul că Dumnezeu are încredere în sămânța Lui, astfel că ea poate trece prin ceea ce au trecut și apostolii. Totul poate merge rău, poate fi cu susul în jos, poate merge în jos, dar eu cred că oricât de greu ar fi, există ceva acolo care va recunoaște Cuvântul și care va sta cu El în pofida a orice. Chiar și neavând abilitatea de a nu înțelege ceea ce se petrece. Au fost lucruri care nu au mers bine, dar nici în ziua de azi nu putem explica ce a mers greșit în trecut, dar aceasta nu mai contează pentru că Dumnezeu are o sămânță care va îndura totul și care va ieși la suprafață ca aurul. Aceasta este călătoria vieții noastre, prieteni.

Nu este ca și cum am avut o viață desăvârșită, iar tot ce am făcut a rezultat ceva minunat și fiecare biserică din care am făcut parte a fost minunată, dar aceasta dovedește că există ceva în voi, iar când totul merge rău, voi tot credeți.

Când un alt popor cade, voi tot credeți; când ei spun lucruri oribile despre voi, despre ce credeți și despre Mesajul care îl credeți, voi tot credeți pentru că există ceva în voi care poate crede Adevărul. Nu din pricina minții voastre sau a împrejurărilor voastre. Copiii noștri nu vor crede pentru că noi am zidit totul perfect în jurul lor, au avut un grup al tinerilor perfect, au avut oportunitățile perfecte, o tabără perfectă, o părtășie desăvârșită etc., aceasta nu va rodi niciodată credință pentru că ei pot trece prin cele mai imperfecte situații, dar dacă există o sămânță a lui Dumnezeu în interior, când vor auzi acel Cuvânt, ei vor spune: „Aceasta este. Acesta este adevărul,” indiferent cât de grele sunt lucrurile.

Eu nu spun că trebuie să-i trecem pe copiii noștri prin probleme pentru a-i dovedi.

Eu nu spun aceasta. Dumnezeu va aduce dovada. Noi îi ocrotim, îi hrănim, le dăm Cuvântul, îi adăpostim, dar nu aceasta va rodi viață, ci doar dacă există deja viață înăuntru, iar când Cuvântul vine la Cuvânt și viața la viață, ei vor fi aduși la viață.

*„Nu, ei nu au putut-o explica, nu au putut explica aceasta așa cum nu o puteau explica nici ceilalți. **Dar exista ceva în ei, acea reprezentare în Ceruri.** Un gând pe care Dumnezeu l-a avut cu privire la ei înainte de întemeierea lumii, care s-a manifestat aici, iar ei au fost conectați cu Dumnezeu fiind sigur că făgăduința lui Dumnezeu era legitimată, și nimic nu o va lua de la ei. Acela este creștinismul real, original.”*

Ce este creștinismul adevărat? O reprezentare în ceruri. O legătură cu Dumnezeu. Acesta este creștinismul adevărat. Vedeți, fratele Branham nu a vorbit despre acțiuni, comportament, despre „Ei au mers la biserica potrivită și au crezut ceea ce trebuia”. Aceste lucruri sunt importante, prieteni, eu nu le pun mai prejos, dar adevăratul creștinism este a fi conectat cu Dumnezeu, venind de la Dumnezeu, având o reprezentare cerească și capacitatea de a primi Cuvântul, când totul se destramă în jur și nu avem explicații pentru nimic. Când totul se destramă și acei puțini apostoli țineau de ceea ce aveau, ei aveau o legătură cu Dumnezeu, o reprezentare în cele cerești, un gând al lui Dumnezeu manifestat, acela fiind creștinismul adevărat.

Vedeți, uneori spunem că creștinismul adevărat este că sunt bun cu vecinul meu și am făcut fapte bune și pot spune că nu este nimic în neregulă cu aceste lucruri, ele sunt lucruri bune, iar dacă le-am face cu toții, nu ne-ar dăuna deloc. Dar nu acesta este creștinismul adevărat, ci adevăratul creștinism, este a veni de la Dumnezeu și a merge înapoi la Dumnezeu, fiind parte din Dumnezeu și înțelegând Cuvântul Său printr-o descoperire primită de la El. Acesta este creștinismul adevărat.

Vreau să vorbim despre călătoria noastră pentru că aceasta este descoperirea ce aduce viață. Aceasta este ceea ce suntem noi cu adevărat, este creștinismul adevărat. Iar eu încerc să zugrăvesc tabloul separat de merite precum: „Am făcut cutare și cutare, am mers de aici acolo, am plătit zeciuiala”. Nu acesta este

creștinismul adevărat. Creștinismul adevărat este a avea o legătură cu Dumnezeu, a avea o reprezentare în cer și a crede Cuvântul.

Acum, toate aceste lucruri pe care le-am menționat mai sus, izvorăsc din creștinismul adevărat. Nădăjduiesc că înțelegeți aceasta. Așadar, putem avea toate aceste derivații, dar să nu avem originalul. Cea mai importantă parte este să știm că avem originalul, iar viața dinăuntru va rodi aceste lucruri. Dar nu putem pune căruța înaintea cailor, prieteni. Cred că de multe ori, devenim descurajați pentru că creștinismul adevărat a fost zugrăvit ca un set de comportamente și acțiuni. Aș spune chiar fapte. Faptele cutare reprezintă creștinismul adevărat, iar dacă le vom face, vom fi creștini adevărați. Iar dacă vom avea manifestările cutare în viețile noastre, suntem creștini adevărați. Dar cineva poate avea aceste lucruri în viața lui sau multe din aceste lucruri și cu toate acestea să nu facă parte din original. Iar noi am văzut aceasta, am văzut oameni cu daruri, capacități, oameni buni, plătind zeciuiala, dar care s-au întors și au părăsit Mesajul și l-au numit pe profet un mincinos, spunând că nimic nu este adevărat. Acolo nu a existat o naștere din nou și nici un botez al Duhului Sfânt. Ceea ce părea a fi creștinism adevărat, s-a dovedit a nu fi creștinism adevărat, ci doar o mascaradă a creștinismului. De aceea, trebuie să ne îndepărtăm de ideea de a face fapte și să ne coborâm la ceea ce este cu adevărat creștinismul.

Este o descoperire că vin de la Dumnezeu și merg înapoi la El. Este o descoperire că acum suntem conectați cu Dumnezeu. Unde este legătura? Nu știu, nu o pot arăta, nu am un certificat prin care să arăt aceasta, dar există o legătură între mine și Dumnezeu, iar Dumnezeu are o cale de a-mi vorbi. Sunt lucruri despre care știu că vin de la Dumnezeu, știu că acest Mesaj este adevărat și știu că sunt un copil al lui Dumnezeu. Vedeți, această descoperire nu are nicio legătură cu meritele. Iar motivul este că noi trăim în această viață, avem natura unui scaiet, există capcane așezate, iar noi vom cădea în ele și toate acestea sunt lucruri spuse de proroc. Chiar și prorocul a căzut în una din aceste capcane, când el avea avocați, devenea din ce în ce mai obosit cu privire la cazul de impozitare și a determinat-o pe soția sa să mintă. Iar dacă noi vom baza adevăratul creștinism pe merit, cu niciun chip dacă vom privi la ceva, nu vom putea spune: „Acela este creștinismul adevărat”.

Dar cum am putea privi la proroc și să spunem: „El nu a fost un creștin adevărat”? Vedeți, noi trebuie să separăm cele două, doar temporar, nu pe termen lung, și trebuie să așezăm lucrurile cum trebuie.

Noi dorim să știm cine suntem pe baza unei descoperiri de la Dumnezeu. Doresc să știu cine sunt pentru că Dumnezeu ne-a spus aceasta. Doresc să știu că acest Mesaj este adevărat pentru că Dumnezeu ne-a spus că este, pentru că ceva în mine a fost adus la viață, există o realitate în mine, o parte care există în noi și care se potrivește cu acest Mesaj. Pentru Cuvântul descoperit al acestui ceas, există o parte care se potrivește, există ceva în mine care se unește perfect cu El ca și o mână care intră perfect pe o mână, ca și două piese de puzzle care se potrivesc împreună. Această taină descoperită și taina care se află în mine se potrivesc ca și piesele unui puzzle. Aceasta este temelia noastră, este temelia pe care am fost puși, începutul neprihănirii este faptul că noi credem Cuvântul pentru ziua noastră. Acesta este creștinismul original.

În **Pecetea a cincea**, fratele Branham a spus:

*„Cei pe care Domnul mi i-a arătat, Mireasa, nu se afla în cadrul grupării martirilor, nu, altarul de jertfă al martirilor, ci au primit haine albe **prin faptul că au primit harul de a fi iertați prin Cuvântul viu**. Hristos le-a dat o haină albă.”*

Fratele Branham spunea că acel grup pe care el l-a văzut, Mireasa, nu se afla sub altarul de jertfă, ci primiseră haine albe. Cum le-au primit? Prin faptul că trăim corect, facem fapte bune, îi tratăm bine pe vecini, mergând la biserica corectă și plătind zeciuiala? Nu! **Ci prin faptul că au primit harul de a fi iertați prin Cuvântul viu.**

Noi am primit Cuvântul viu, iar acesta este harul care m-a iertat, este un semn al neprihănirii socotit în dreptul meu. El nu-mi va lua în seamă păcatul pentru că eu îl cred. Îl cred așa cum este El. Cred că El este „Eu sunt”, îl cred azi, îl cred acum, îl cred pe Isus Hristos la timpul prezent. Așadar, ei au primit haine albe pentru că au

primit harul de a fi iertați prin Cuvântul viu.

În ziua lui Luther, ei au primit mesajul lui Luther, în ziua lui Wesley, au primit mesajul lui Wesley, dar astăzi, noi trebuie să primim mai mult decât Mesajul lui Luther sau a lui Wesley, trebuie să primim mesajul pentru ziua noastră și acesta este harul Cuvântului viu care ne oferă iertarea.

În mesajul ***Căminul viitor al Mirelui și al Miresei***, din anul 1964, fratele Branham a spus:

„Acum, voi spuneți: „Priviți la acest preot. Nu era el un fiu al lui Dumnezeu?” A dovedit că nu era. Ce nu a putut recunoaște el?”

Fratele Branham spunea că în viața acelor preoți nu era nimic care să se poată arăta cu degetul. Moralitatea lor, ascultarea lor, toate lucrurile făcute de ei, pioșenia lor, religia lor, nimeni nu putea arăta cu degetul înspre vieților lor, dar fratele Branham spunea: *„Nu era el un fiu al lui Dumnezeu? A dovedit că nu era”*. Cum a dovedit el aceasta? Prin faptul că a respins Cuvântul când s-a aflat față în față cu El. Indiferent cât de mult arăta el ca un fiu al Domnului, nu era un fiu al Său.

„A spus el: „Cred Biblia?” Cu siguranță. Dar nu a putut recunoaște Cuvântul exprimat al orei. El nu a avut decât învățătura intelectuală a unui grup care se afla în spatele său.”

Și noi ne-am putea afla în același loc astăzi. Am putea avea învățătura intelectuală a unui popor care se află în spatele nostru, care l-a văzut pe proroc, care a văzut minunile pentru că s-au aflat în cadrul adunărilor și care ar putea spune: *„Mi s-a întâmplat cutare sau cutare, am văzut cutare și cutare, prietenului meu i s-a spus unde trăia, cutare sau cutare”*, iar dacă nu suntem atenți, tot ce am avea în cadrul Mesajului astăzi, ar fi învățătura cuiva care a trăit mai devreme decât noi. Dar

aceasta nu va rodi pentru noi nimic mai mult decât a rodit pentru preoți, farisei, saducheii, în acea zi. Noi trebuie să primim Cuvântul viu astăzi.

„Același lucru se petrece și azi! Înțelegeți? Știu că aceasta este ceva puternic, dar este Adevărul. Acolo era Cuvântul vorbit exact pentru acea zi; iar el, cu toate acestea, era un învățat, o persoană cu renume, dar nu l-a putut recunoaște.

De ce? Indiferent cât de învățat era el, sau orice de acest fel, în ciuda acestui fapt, el nu avea o reprezentare a rânduirii mai dinainte. Înțelegeți?”

Despre ce vorbea el aici? Despre legătura cu Dumnezeu, reprezentarea noastră în ceruri, prin faptul că am fost rânduiți mai dinainte. El avea toate acreditările: o viață bună, avea moralitate, credință în Biblie, credea ce se întâmplase în zilele dinaintea lui, era un om bun, dar ceea ce nu a avut el, a fost o reprezentare a rânduirii mai dinainte. El avea lucruri pe care noi nu le avem, dar nu avea reprezentare a rânduirii mai dinainte. El nu avea o reprezentare în ceruri, nu era din gândurile lui Dumnezeu. Noi avem ceva diferit de ceea ce avea acel preot, iar ceea ce avem noi, ne oferă harul de a spune: „Acesta nu este altceva decât adevărul”.

Când îl ascultăm pe fratele Branham pe casetă, când am înțeles că este mâncarea vulturilor, am părăsit celelalte lucruri și am fost schimbați în imaginea vie a Dumnezeului celui viu. Am auzit de la teofania noastră, putem spune: „Amin!” Când îl ascultăm pe fratele Branham care spune că a văzut un grup de oameni, aflându-se dincolo de perdeaua timpului, și spunând: „Și pe voi v-am văzut acolo”, noi putem spune: „Acesta este adevărul”. De ce? Pentru că avem ceva ce fariseii nu aveau, avem ceva ce teologii nu aveau și ceea ce avem noi, este o legătură cu Dumnezeu, o cale prin care am auzit, o legătură cu cele veșnice care spune: „Aceasta este adevărat!”

Când profetul spune ceva inimilor noastre, noi spunem: „Aceasta este adevărat!” Și dacă spune altceva, poate noi spunem în mintea noastră: „Cum? Ce a spus? Nu

am auzit acel verset". Poate mintea noastră, rațiunea noastră va spune: „Ce verset este acela? Nu cred că l-a citat bine. Eu nu mi-l amintesc astfel. Dar nu a spus ceva aici?” Poate mintea noastră își pune întrebări, dar ceva din inima voastră spune: „Amin! Aceasta este adevărul!” Explicați-mi-l. „Eu nu pot, dar este adevărul”. Dacă avem aceasta, prieteni, ar trebui să fim încrezători, să fim fericiți, ar trebui să spunem: „Slavă Domnului!” „Dar am problemele cutare în viața mea și nu pot birui”. Concentrați-vă pur și simplu pe ceea ce aveți, iar ceea ce aveți va schimba restul. Petrecem atât de mult timp încercând să fim un fariseu încât nu vom fi un apostol.

Priviți la Petru care a încercat să-și compare viața cu a unui fariseu. El era un pescar neînvățat, ignorant, care nu-și putea ține gura închisă intrând în bucluc chiar și cu Domnul. Imaginați-vă cum se compara el cu Iuda. Vedeți, aici greșim noi. Nu ne concentrăm pe ceea ce este important. Suntem amăgiți de Diavol și încercăm să fim un fariseu, dar noi nu dorim aceasta, ci dorim să fim un credincios adevărat, autentic, natural. Vreau ca Dumnezeu să ia viața care trăiește în mine și să trăiască El propria Lui viață în mine. Nu vreau ca eu să decid ceea ce El vrea, nu doresc să fiu ceva ce nu sunt, vreau ca realitatea care trăiește în mine să fie scoasă afară și să facă totul așa cum vrea Dumnezeu să fie.

Ne aflăm tot în **Căminul viitor**, deci, să mergem mai departe:

„...în ciuda acestui fapt, el nu avea o reprezentare a rânduiri mai dinainte. Înțelegeți?

Numai cei rânduiți mai dinainte sunt cei care fac aceasta; numai ei pot fi. Iar voi o puteți face numai... fiți atenți, dovedește faptul că am fost rânduiți mai dinainte. Pentru că dacă aveți Viața veșnică a trebuit să faceți parte din Dumnezeu tot timpul pentru că numai El este singurul care este veșnic.”

Apoi, fratele Branham a spus în **A încerca să faci o slujbă lui Dumnezeu fără ca aceasta să fie în voia Sa:**

„El nu-Și descoperă Cuvântul Său decât în cei rânduiți mai dinainte”.

Să fim atenți la ceea ce a spus el aici pentru că nu a spus „celor rânduiți mai dinainte”, ci „în cei rânduiți mai dinainte”. Descoperă El Cuvântul Său în noi? Amin! Acesta este scopul Lui astăzi. Putem avea o înțelegere firească în ce s-a întâmplat înainte și să trecem pe lângă ceea ce El face azi pentru că El se află aici în formarea Miresei, descoperindu-Și Cuvântul în Mireasă, în cei rânduiți mai dinainte, iar cei rânduiți vor înțelege.

În mesajul ***Singurul loc ales de Dumnezeu pentru închinare***, fratele Branham a spus:

„Acum, gândiți-vă! Acești bărbați, de ce au fost chemați ei și puși în această condiție (acești farisei) de Isus, care le-a spus: „Degeaba Mă slăviți”? Ei se închinau Lui: o închinare originală, adevărată, din inimile lor. „Degeaba Mă slăviți”. De ce? Aduceau ca învățătură tradiția omului. „Așadar, faceți poruncile lui Dumnezeu fără valoare înaintea oamenilor”.

Dacă eu v-aș învăța un mesaj metodist, nu v-ar fi de folos, acesta este timpul Miresei. Dacă Moise ar fi învățat mesajul lui Noe, nu ar fi fost de folos. Dacă Isus ar fi învățat mesajul lui Moise, nu ar fi fost de folos. Pentru că sămânța rânduită care se află acolo va fi udată numai de acel fel de apă care a fost dat pentru acea sămânță. Înțelegeți? Nu va crește în alte condiții. Trebuie să existe o condiție care să o crească.”

Vedeți, faptul de a merge la biserică, de a face cutare sau cutare lucru, nu va face nimic, ci trebuie să fie Cuvântul descoperit al orei. Dacă ești un copil al lui Dumnezeu, rânduit pentru acest ceas, există o porțiune din Dumnezeu care se află în tine, o sămânță, o parte a Cuvântului, o sămânță care se află acolo, și acea parte a Cuvântului a fost rânduit să fie exprimat în acest ceas. Nu a fost pentru ziua lui Noe, a metodiștilor, pentru ziua penticostalilor, ci pentru ziua de astăzi, anul 2021.

Să nu spunem că nu ne-am născut în timpul potrivit, că a fost mai bine atunci; să nu spunem: „Îmi doresc să fi trăit într-un alt timp”, ci să fim recunoscători că avem ceva în noi prin care trăim în ziua de azi. Există ceva în noi care poate îndepărta tot întunericul, toată confuzia și diferitele mesaje de afară, există ceva în noi care poate naviga deasupra acestor lucruri, ceva pe care Dumnezeu l-a rânduit pentru ceasul de azi, pentru a fi udat de Cuvântul care a căzut în acest timp ca să-l aducă la viață, acesta fiind singurul lucru care va crește acea sămânță.

Vedeți, noi dorim să creștem în Hristos. Dorim să fim mai mult ca El, dar de multe ori, folosim eforturile umane pentru a fi ca și El. Ne zbatem și ne forțăm pentru a fi proprii reformatori. Și nu este nimic în neregulă în a recunoaște: „Aceasta este greșit. Eu nu o voi putea face”. Nu există nimic în neregulă cu aceasta. Putem spune: „Acest telefon Apple este o problemă pentru mine, îl voi scoate din viața mea”, și nu există nimic în neregulă cu aceasta, este în regulă, iar eu vă încurajez să o faceți. Dar dacă aceasta este tot ce avem, nu este îndeajuns. Putem renunța la toate. Ne putem întoarce chiar și la lucrurile de bază pentru a putea fi în siguranță, dar dacă nu există o sămânță înăuntru, nu va duce la nimic, dacă nu există ceva înăuntru care să prindă Cuvântul, să fie născut de Cuvânt și să fie crescut de Cuvânt. Care Cuvânt? Cuvântul pentru ziua de azi va crește sămânța care a fost rânduită pentru ziua de azi. De aceasta avem noi nevoie. De Cuvânt, avem nevoie de mai mult din Cuvânt, din Cuvântul predicat în descoperirea sa pentru această zi. De aceasta avem nevoie, prieteni pentru a crește această sămânță.

Eforturile umane ne-au dezamăgit timp de câtă vreme? Cât de obosiți am devenit noi? Cât de mult ne-am străduit spunând: „Când voi ajunge la nivelul cutare, când voi fi altfel, când nu mă voi mai lupta cu cutare sau cutare”? Prieteni, ne concentrăm pe ceva greșit.

Diavolul pune un morcov la capătul unui băț, doar pentru a ne determina să ne plimbăm în jur și să devenim foarte obosiți. Dar ceea ce doresc eu să vă spun, este că dacă există o sămânță în mine care a fost rânduită să biruiască în anul 2021, eu vreau ca această sămânță să crească. „Păi, cum o vom face să crească? Probabil că ar trebui să fac cutare sau cutare sau ar trebui să avem o activitate mai bună”.

Uitați de aceasta, prieteni. Hrăniți-o cu Cuvântul pentru această zi. Hrăniți acea sămânță cu toată apa, cu toată Viața pe care Dumnezeu o revarsă din ceruri pentru acest ceas.

El a uns propovăduirea pentru acest ceas, a uns un Mesaj care se află pe casete pentru ziua de azi. Se află acolo, prieteni. Este acolo! El a pus lucrurile acolo în urmă cu șaiszeci de ani pentru ziua de azi. El nu va aduce alt Mesaj, nu ne va da alte casete, ci noi avem aceleași casete pentru că există ceva ce se află pe acele casete și este pentru ziua de azi. Dumnezeu a știut că acest Mesaj, această ploaie târzie care va cădea va fi ploaia finală care va veni la seceriș, de aceea, El a trebuit să reverse totul în timpul acestei ploi. Așadar, totul se află acolo, iar Dumnezeu, prin darurile trupului, ia totul și spune: „Uitați-vă, se află acolo. Se află deja acolo”. El ne-a spus deja ce să facem, ne-a spus cum să biruim. Noi trebuie să ne hrănim cu acest Cuvânt.

Apoi, lăsați sămânța să crească. Dumnezeu nu a fost luat prin surprindere de dificultatea anului 2021. El nu a fost șocat de faptul că totul se destramă. Este uimitor cum uneori, prieteni, noi înșine trebuie să ne trezim și să spunem: „Am un Tată. Am un Tată și nu trebuie să-mi fac griji, să fac planuri pentru mine, nu trebuie să pregătesc ceva pentru mine”. Nădăjduiesc că nu credeți că trebuie să faceți toate aceste lucruri pentru că noi avem deja un Tată. Niciun fir de păr nu cade pe pământ fără știrea Tatălui nostru.

„Uitați-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii: ei nu torc, nici nu țes, totuși vă spun că nici Solomon, în toată slava lui, n-a fost îmbrăcat ca unul din ei.”

Credeți că Dumnezeu nu știe cum să se îngrijească de voi? El se îngrijește de crini, cu atât mai mult El se va îngriji de voi.

Isus încerca să-i învețe pe apostolii Săi și le-a spus: „Mergeți în cetăți doi câte doi, dar să nu luați nimic cu voi pe drum, nici traistă, nici bani, ci doar un schimb de haine și veți vedea că ceea ce am spus Eu este îndeajuns”. Trăim într-un ceas în

care avem nevoie să vedem ce vom face cu banii noștri, dacă trebuie să depozităm anumite lucruri, ce se va întâmpla în continuare, care este conspirația, ce va face guvernul? Dar ne vom irosi timpul încercând să ne protejăm și să rânduim anumite lucruri pentru noi. Dumnezeu le-a rânduit deja, El are totul aranjat, El are deja soluția, El știe deja, iar El a rânduit deja totul în ADN-ul nostru duhovnicesc. Biruitorul se află deja în voi. Prin nașterea din nou, biruitorul se află acolo, înăuntrul vostru.

El ne-a zidit pentru acest ceas ca să biruim, iar dacă lucrurile se vor înrăutăți, El ne-a zidit deja pentru aceasta. Așadar, trebuie să încetăm să mai privim în jur, citind articole pentru a ne pregăti, întrebându-ne cum să ne pregătim. Ceea ce trebuie să facem, este să ne hrănim cu Cuvântul pentru ca această sămânță să crească și să crească, să poarte roadele pe care trebuie să le poarte, în această atmosferă.

Amintiți-vă, anumite semințe rodesc numai în anumite timpuri. Credeți aceasta? Grâul vine la viață doar într-un anumit timp, orzul la fel, porumbul la fel. Avem atât semințe timpurii, cât și semințe târzii. Înțelegeți? Anumite semințe nu vin la suprafață decât într-un anumit timp. Astfel, sămânța care se află în voi a fost rânduită să vină la viață în acest timp și numai în acesta. Așadar, atributele care au fost puse în voi, pe care Dumnezeu dorește să le aducă la exprimare, pot fi exprimate numai când lucrurile se înrăutățesc.

Mileniul se apropie. Nu încercați să-l trăiți acum, el vine. Există o Mireasă, un popor ales pus deoparte pentru acest ceas.

„De ce nu m-am născut în urmă cu o sută de ani?” Pentru că ceea ce se află în tine, trebuia să fie exprimat în timpul în care trăiești azi. Iar dacă condițiile de afară se înrăutățesc, atunci nu este decât Dumnezeu care aduce anotimpul perfect pentru ca semințele să rodească. „Doresc să am roade”. Tu ești genul de sămânță care rodește atunci când totul se întunecă și se înrăutățește afară. Cum va lucra Domnul în viețile noastre? Nu știu. Dar noi credem că trebuie să fie într-un anumit fel. Nu, lucrurile trebuie să fie în felul în care El le-a rânduit să fie. Trebuie să

Încetăm să atingem anumite lucruri, să le reparăm și să ne concentrăm pur și simplu pe Cuvânt, lăsându-l să facă totul în viețile noastre. Să lăsăm Cuvântul descoperit pe care ni l-a dat Domnul să rodească, să crească sămânța și să aducă la suprafață biruitorul care se află deja înăuntru.

2 Petru 2:18 spune:

„ci creșteți în harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. A Lui să fie slava acum și în ziua veșniciei. Amin.”

Vedeți, noi trebuie să primim descoperirea despre cine suntem noi. Trebuie să primim descoperirea, dar trebuie să creștem. Când primim descoperirea nu înseamnă că totul s-a terminat, ci noi creștem în chipul lui Isus Hristos, ceva din noi crește pentru o manifestare. Iar noi creștem în har și în cunoștința Domnului nostru.

Fratele Branham a spus în mesajul **Lucruri care vor fi**, din anul 1965:

„Eu am botezul Duhului Sfânt”. Nu are nimic de-a face cu aceasta. Acesta nu este decât un dar temporar pentru voi. Adevăratul dar este sufletul vostru care se află acolo înăuntru, care a fost născut din Dumnezeu, și care conduce totul la Cuvântul lui Dumnezeu și la voia Sa. Iar acolo voi creșteți.”

De aici, noi creștem. Să nu încercăm să creștem până când nu am primit descoperirea despre cine suntem noi, fiind născuți din nou de Duhul lui Dumnezeu. Să punem cele dintâi lucruri pe primul loc și de acolo să creștem.

„...vedeți, iar atunci sunteți un fiu sau o fiică a lui Dumnezeu. Sunteți un copil al lui Dumnezeu. Iar aceste lucruri, pe măsură ce voi creșteți... Ca și mama, acum vă aflați în pântecul pământului, încercând să veniți la viață. Sunteți un fiu al lui

Dumnezeu, venind la suprafață, iar voi vedeți Cuvântul spunând: „Ar trebui să fac cutare, ar trebui să mă nasc din nou”.

Iar mai departe el continuă și spune că noi pur și simplu venim la Cuvânt, nu-L respingem ci creștem.

Tot în același mesaj, el a spus:

„Eu, în calitate de om în vârstă, de predicator, am predicat în jurul lumii, am milioane de prieteni, dar știu că va trebui să stau cu voi dincolo. Îndepărtați-vă de lucrurile lumii. Iar dacă există ceva în voi, prin care voi tot doriți să acționați în felul în care acționați, dacă aveți lucrurile lumii în voi, țineți minte, nu sunteți ai lui Dumnezeu. Sunteți doar un membru al bisericii, până când acea chemare; acel adânc, adâncul cheamă Adâncul. Înțelegeți?”

Până când vom ajunge în punctul în care adâncul cheamă Adâncul, nu suntem decât un membru al bisericii. Dar până când obținem aceasta, putem merge la biserică, însă din acea clipă, nu vom mai fi doar un membru al bisericii. Dar de îndată ce Adâncul cheamă adâncul, de îndată ce adâncul ne cheamă afară, nu vom mai fi doar un membru al bisericii, ci de acolo înainte vom începe să creștem.

„Înainte să existe o înotătoare pe spatele unui pește, a trebuit să existe o apă în care el să înoate, altfel nu ar fi existat vreodată o înotătoare. Înainte să existe un pom care să crească pe pământ, a trebuit să existe un pământ, altfel nu ar fi existat un pom care să crească în el. Nu ar fi existat niciun motiv pentru pom sau să-i facă să coexiste.

Înainte să existe o creație, a trebuit să existe un Creator. „Ferice de cei care înfometează și însetează după neprihănire”. Înțelegeți? Există ceva în noi.”

Dacă există ceva în noi care tânjește după Dumnezeu, a trebuit să existe mai întâi un Dumnezeu după care să tânjim. Dacă există ceva ce cheamă neprihănirea și o viață manifestată, trebuie să existe deja o viață manifestată. Dacă există o Viață a lui Hristos ce trebuie să fie trăită, trebuie să fie disponibilă deja sau nu am avea o dorință pentru ea. Așadar, trebuie să înțelegem că noi am fost creați pentru aceasta, iar Dumnezeu a pus o piesă îmbinătoare și o dorință în noi pentru ceea ce este de atins. Dar va fi nevoie de Cuvânt.

Să mergem acum la Efeseni 4:11-15:

„Și El a dat pe unii apostoli, pe alții proroci, pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători

pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos,

până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos;

ca să nu mai fim copii, plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire,

ci, credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos.”

Deci noi creștem, prieteni. Creștem să fim exact ca și Hristos. Creștem pentru a fi El.

În **Hristos este taina lui Dumnezeu descoperită**, fratele Branham a spus:

„Dumnezeu este cunoscut prin simplitate și prin descoperirea lui Isus Hristos celei mai neînvățate persoane. Înțelegeți? Nu este teologia voastră. Este descoperirea lui Isus Hristos. „Pe această piatră voi zidi biserica Mea”. Nicio altă piatră nu este acceptată, nici alte lucruri nu sunt acceptate, nicio piatră romană, nicio piatră protestantă, nicio școală, nimic, ci pe descoperirea lui Isus Hristos prin nașterea din nou. El se naște acolo înăuntru și își injectează propria Viață, iar viața voastră pleacă. Iar Viața lui Hristos se protejează prin voi, cu înțâietate, înaintea oamenilor; încât ei văd Însăși Viața, lucrările, semnele, minunile, pe care le-a făcut El, făcând aceleași lucruri prin voi. În afară de aceasta, restul, nici măcar nu sunt chemați, deloc. Priviți marea descoperire a lui Dumnezeu desfășurându-se!”

Tot în mesajul **Hristos este taina lui Dumnezeu descoperită**, el a spus:

„Nu există decât un singur lucru care se poate întâmpla. Trebuie să existe un Mesaj la sfârșitul timpului, când nimic altceva nu-l poate urma. Iar acum, lumea ecumenică a ridicat un asemenea regim încât nicio denotațiune și nimic altceva nu-l poate urma; fie te afli în el, fie în afară. Rodul se află în vârful pomului, iar Lumina strălucește pe acel rod rânduie mai dinainte. Iar ea se coace într-un rod asemenea lui Hristos, aducând la suprafață aceeași dulceață și maturitate, și același Duh pe care El l-a avut în El. Nădăjduiesc că o puteți vedea!”

Vreau să luăm aceasta și să ne întoarcem la Ioan 13, când Isus a știut că Dumnezeu i-a dat totul în mâinile Sale, că venea de la Dumnezeu și se întorcea la Dumnezeu. El și-a scos haina, a luat un prosop cu care S-a încins, a turnat apă într-un lighean și a început să spele picioarele apostolilor.

El a ajuns la descoperirea supremă care L-a pus în slujba fraților Săi, L-a adus în smerenie, să exprime voia lui Dumnezeu. Vedeți, când noi vom ajunge la o coacere asemănătoare cu cea a lui Hristos, vedeți, fratele Branham spunea că noi vom ajunge la o coacere a rodului ca și cea a lui Hristos, rodul aflându-se în vârful pomului. Aceasta nu va aduce la suprafață un om arogant, care se dă în spectacol, o atitudine de exaltare a sinelui, nu acestea sunt lucrurile pe care această Viață le va rodi. Noi am ajuns la descoperirea despre cine suntem noi, că venim de la

Dumnezeu și ne întoarcem la El, Dumnezeu făcându-ne moștenitori împreună cu Sine a tuturor lucrurilor. Aceasta nu va aduce la suprafață o atitudine arogantă, o neprihănire personală, ci când se va coace, „ea se coace într-un rod asemenea lui Hristos, aducând la suprafață aceeași dulceață și maturitate, și același Duh pe care El l-a avut în El. *Nădăjduiesc că o puteți vedea!*”

Iar eu doresc să spun: „*Nădăjduiesc că o puteți vedea!*”. Nădăjduiesc că o puteți vedea în jurul vostru, în Mireasa lui Isus Hristos, nădăjduiesc că o vedeți pentru că dacă nu o vedem, aceasta înseamnă că privim la ceea ce nu trebuie. Dacă nu o vedem în frații și surorile noastre, dacă nu vedem această natură a lui Hristos, smerenia, dulceața, bunătatea, ascultarea de Dumnezeu, dorința de a sluji Cuvântul, dacă nu vedem aceste lucruri, ci doar aroganță și ceartă, eu aș spune: „Doamne, aceasta nu este sămânța semănată de Tine, căci Tu ai sădit o Mireasă care să fie exact ca și Tine. Tu ai semănat o Mireasă care să fie exact ca și Tine, versiunea Ta feminină pe pământ. Iar eu doresc să beau toată Apa și să stau la Soare, încât să pot aduce la viață acea Viață coaptă. Ceea ce am văzut în proroc, doresc să văd în mine”.

Noi am văzut semne, minuni, iar mie mi-ar plăcea să le văd zilnic în viețile noastre, dar dacă eu aș avea aceste lucruri, dar aș avea un duh arogant; dacă aș avea toate semnele și minunile, dar tot aș fi amar și aspru cu frații și surorile mele, dacă aș fi arogant și nepoliticos, fără dulceață și bunătate, aș spune: „Doamne, ia darurile și dă-mi Viața Ta, atitudinea Ta, abordarea Ta. Doresc să trăiesc în felul în care a trăit Hristos, în felul în care l-am văzut pe proroc că a trăit.”

Doresc să creștem în aceasta și să nu venim ca tânărul bogat spunând: „Am plătit zeciuiala, am păzit toate poruncile”. Vedeți, el încerca să dovedească că era un creștin.: „Am plătit zeciuiala, am mers la biserică, am păzit poruncile”, dar Isus i-a spus: „Îți lipsește un singur lucru.” Ce îi lipsea? O dragoste curată pentru Dumnezeu. El a întrebat: „Ce trebuie să fac ca să primesc viață veșnică?” Aceea era cel mai mare lucru. El avea tot altceva, religia sa, totul. De aceea a întrebat: „Ce trebuie să fac pentru a avea viață veșnică?” Iar Isus i-a spus: „*Îți lipsește un singur lucru. Vinde tot ce ai, dă săracilor și urmează-Mă*”. Iar el a plecat întristat pentru că avea multe avuții.

Vedeți, ceea ce îi lipsea, era o dragoste curată pentru Dumnezeu. El avea religia, dorința de a-L sluji pe Domnul, dorea să arate bine, să fie bine, să se asigure că are viață veșnică. El dorea viața veșnică, dar nu-L dorea pe Dumnezeu. Dacă el ar fi dorit să știe cum să fie pe placul lui Dumnezeu, atunci când Domnul i-a spus: „Vinde totul și urmează-Mă”, el ar fi trebuit să fie încântat că a primit răspunsul de la Isus Hristos. „El mi-a spus ce trebuie să fac, și dacă aceasta este ceea ce Dumnezeu vrea să fac, sunt bucuros să o fac pentru El”.

Noi nu dorim să fim ca tânărul bogat spunând: „Doamne, am plătit zeciuiala, am fost credincios bisericii, am ascultat o casetă zilnic, ci dorim originalul în inimile noastre, realitatea Mesajului în noi, dorim să fim ceea ce acest Mesaj ar trebui să fie, exemplul acestuia, doresc ca El să curgă din mine, să trăiască din mine, doresc să creștem într-un rod asemănător lui Hristos, copt în dulceața și maturitatea sa, astfel încât oamenii să ne privească și să spună: „Poate nu știu ei multe, dar cu siguranță sunt un popor draguț”, să vadă că există ceva diferit, Acela fiind Hristos și să fie atras de El.

Fratele Branham a spus în mesajul ***Este răsăritul soarelui:***

„Acum, însăși esența mesajului care a fost trimis și anume că „El a înviat din morți”, noi beneficiarii Lui, noi cei care împărtășim învierea Sa cu El, beneficiem de aceasta, prin faptul că dovedim lumii că El este viu. Noi nu o putem face doar prin cuvinte. Nu o putem face prin tradiția unui om. Noi reflectăm doar înspre ceea ce ațintim.”

Aceasta este partea cu care aș dori să încheiem. *„Noi reflectăm doar înspre ceea ce ațintim.”*

Dacă nouă nu ne place oglindirea, întrebarea este „Înspre ce anume ațintim noi?” Pe ce ne concentrăm noi? Pe ce ne concentrăm timpul nostru, atenția, energia noastră, ne concentrăm noi pe ceea ce trebuie? Dacă ne concentrăm asupra Mesajului, El va începe să se reflecte, iar dacă ne concentrăm pe altceva, și ele vor

Începe să se reflecte.

„Mă tem că astăzi prea mulți dintre noi, nu-i aduc pe oameni la Hristos. Îi ducem la o biserică, la o teorie. Dar noi trebuie să-i ducem la Hristos. El este Singurul, Singurul care are Viață. „Cel care-L are pe Fiul, are Viața”. Iar dacă viața unui om care este mort, este proiectată în voi, voi veți trăi exact aceeași viață pe care a trăit-o și El.”

Aceasta este cheia, prieteni. Dacă noi dorim să facem tot ce a făcut Isus Hristos, atunci trebuie să fim îndreptați înspre El, Cuvântul manifestat pentru ziua de astăzi.

„Dacă un om are o anumită grupă de sânge, iar cineva îl ia și schimbă acel sânge cu un altul, el ar trebui să aibă categoric acea grupă de sânge.

Iar dacă sângele care este în voi a fost socotit mort, iar voi sunteți unși cu Viața care era în Hristos, ea se va regăsi peste voi! Romani 8:11 spune: „Dacă Duhul care L-a înviat pe Hristos din morți locuiește în voi, va învia și trupul vostru mort”, aceeași Viață, aceeași putere, aceleași beneficii, pe care El le-a avut aici pe pământ, de la Dumnezeu. El v-a răscumpărat, o sămânță care a fost cunoscută mai dinainte de Dumnezeu, a căror nume au fost scrise înainte de întemeierea lumii în Cartea vieții Mielului.”

Dacă nouă nu ne place oglindirea, trebuie să verificăm înspre ceea ce țintim. Acest Mesaj va oglindi Viața lui Isus Hristos. Noi am văzut aceasta în proroc care a reflectat Viața lui Isus Hristos în ziua sa. Dar trebuie să existe o oglindire în ziua de azi. Iar această oglindire se află în formarea Miresei, o Mireasă alcătuită din mai multe mădulare care oglindește Viața lui Isus Hristos. Cum poate face ea aceasta? Numai când ea se îndreaptă înspre ceea ce trebuie. Noi trebuie să punem deoparte frica și să nu ne întrebăm dacă am biruit sau nu pentru că noi am biruit deja.

Dacă am auzit de la teofania noastră, aceasta înseamnă că avem o teofanie. Știți ce înseamnă aceasta? Dacă ați auzit de la teofania voastră, atunci voi aveți o teofanie, iar dacă avem o teofanie, nu mai avem de ce să ne facem griji. Credeți că ați auzit de la teofania voastră? Amin. Atunci, puneți frica deoparte pentru că frica de a nu birui, nu mai există. Nu mai există frica de a nu fi cu Dumnezeu, de a nu fi răpit sau răscumpărat. Acea frică a dispărut acum. Trebuie să îndepărtăm teama pentru că noi am auzit deja de la teofania noastră, iar aceasta înseamnă că noi avem deja o teofanie. Iar Dumnezeu nu va privi la ea din pricina faptului că eu am greșit ceva și va spune „leși afară de aici”. Aceasta este realitatea lucrurilor și anume faptul că Dumnezeu a asigurat totul, iar El nu se va pierde pe Sine Însuși. Atunci, teama că: „Voi face o greșeală, voi crede ceva greșit și voi merge în direcția nepotrivită”, va dispărea. Acestea sunt într-adevăr temeri justificate, iar dacă ele vor avea loc, vom suferi din pricina lor.

Dar teofania noastră nu va pleca nicăieri. Ea nu va fi scoasă afară din locurile cerești și noi nu vom pierde poziția noastră rânduită mai dinainte. Noi avem o legătură cu Dumnezeu. Să ne îndepărtăm privirile de peste aceste discuții înfricoșătoare.

Nu de noi depinde faptul de a ne proteja în această epocă întunecată. Nu noi trebuie să ne pregătim sau să ne croim o cale, ci noi trebuie să fim ca și crinii și să spunem: „Avem un Tată”. Nu contează cât de rele devin lucrurile sau cât de aspre, noi avem un Tată și nimeni nu ne poate face nimic dacă nu este îngăduit de sus.

Isus a umblat oriunde i-a îngăduit Tatăl pentru că El avea un Tată. El nu a trebuit să-și facă griji în legătură cu nimic pentru că Tatăl se îngrijea de totul. Așadar, El nu a avut niciodată nevoie de un plan B. El a mers acolo unde a fost călăuzit pentru că avea un Tată care se ocupa de restul. Iar noi astăzi avem un Tată, de aceea nu trebuie să ne facem griji pentru noi înșine sau să ne ocrotim singuri. Noi nu avem nevoie de un buncăr în Noua Zeelandă, ci avem nevoie să ne găsim în turnul Cuvântului lui Dumnezeu, în Isus Hristos. Acesta este turnul în care fug cei neprihăniți și sunt în siguranță. Noi trebuie să ne asigurăm că ne aflăm în buncărul nostru, acesta fiind Cuvântul pentru acest ceas, este adăpostul nostru, prieteni.

Apoi, avem nevoie să ne adăpăm din Cuvânt și să creștem. Să dăm la o parte toată îndoiala, frica, tot ceea ce credem noi că ar trebui să facem pentru a fi la o anumită măsură. Să punem deoparte toată nevoia de a fi ceva, de a ne face pe noi înșine să fim cineva, să ne pregătim pentru ceva sau să ne protejăm de ceva. Să lăsăm ca pacea lui Dumnezeu să aducă descoperirea în inimile noastre. Iar cu dragoste în inimile noastre să ne hrănim cu acest Cuvânt, care va rodi exact ceea ce se află în Cuvânt pentru că El rodește. Ceea ce se află în noi, în Mesajul ce ni s-a dat în acest ceas, se va uni cu cealaltă bucată. Sunt două bucăți a biletului de spălat rufe ale chinezului. Iar când ele se vor uni, vor rodi viața lui Isus Hristos pentru acest ceas.

Trebuie să uităm tot zgomotul, toată religia și să ne rezumăm doar la a-L iubi pe Soțul nostru, Cuvântul descoperit al acestui ceas. Să lăsăm ca Acesta să ne schimbe, să ne modeleze, să ne facă ceea ce ar trebui să fim.

Să ne ridicăm cu toții în picioare. Odată, o femeie se afla la o fântână. Ea nu avea niciun răspuns. Viața femeii samaritene era o epavă. Ea nu avea multe răspunsuri, nu avea o reputație bună, nu avea nimic care să o facă un copil al lui Dumnezeu sau un reprezentant al lui Dumnezeu pe pământ, dar ceea ce avea, era o reprezentare în ceruri. Ea nici măcar nu avea un soț, deși avusese cinci, iar cel cu care trăia nu era bărbatul ei. Ea nu avea nici o reputație bună și nici o viață bună. Poate că nici nu putea scrie sau citi. Noi nu știm. Ea nici nu putea merge la fântână atunci când femeile respectabile ale acelei zile mergeau la fântână, ci trebuia să meargă într-un alt timp al zilei. Din punct de vedere al lucrurilor pământești, ea nu avea nimic. Dar ceea ce avea ea, nu era deținut de niciun fariseu. Ea avea o reprezentare în ceruri. Iar acea reprezentare știa cum să declanșeze descoperirea în inima sa.

Acel micuț vultur încerca să trăiască în curtea găinilor. Ea nu știa dacă evreii aveau religia potrivită sau dacă samaritenii o aveau, dar când ea a văzut un dar profetic pășind în scenă, dintr-o dată, am putut vedea, citind povestea ei, că acea sămânță mică era însetată. De îndată ce i s-a spus: „Cinci bărbați ai avut, iar cel cu care trăiești nu este bărbatul tău”, ea a spus: „Doamne, văd că ești proroc. Noi ar trebui să ne închinăm pe acest munte”. Ea nu a spus: „Crezi că aș putea fi salvată? Am

avut viața cutare și cutare, am avut mulți bărbați”. Exista ceva mai adânc decât aceasta. Exista ceva înăuntru care-L dorea pe Dumnezeu și care dorea să I se închine Lui, care voia să ajungă la Dumnezeu. Ea spunea: „Părinții noștri spun că ar trebui să ne închinăm pe acest munte, Tu spui că trebuie să ne închinăm la Ierusalim”, iar El i-a spus: „Femeie, va veni vremea și iată că a și venit, căci Tatăl caută închinare în Duh și în Adevăr”. Iar dintr-o dată, tot ce a dorit ea, a fost să primească această Apă, această Viață, voia ceea ce El vorbea. Ea nu ar fi putut rodi niciodată viața unui fariseu, dar viața unui fariseu nu ar fi putut primi niciodată descoperirea ei.

Poate că nici noi nu am putut rodi viața perfectă, creșterea perfectă, descoperirea perfectă, dar cei care au avut o viață perfectă, o religie perfectă, poate că ei nu au descoperirea pe care o avem noi, iar noi nu trebuie să facem presiuni pentru a o primi, ci ea pur și simplu vine, iar noi spunem: „Acesta este Adevărul! Am auzit de la teofania noastră”. Amin!

„V-am văzut pe toți acolo!” Amin! Să lăsăm ca această descoperire să ne schimbe viețile. Să lăsăm ca acea sămânță dinăuntru să crească și să preia controlul. Fie ca acea sămânță să aducă rod! Să o hrănim, să rămânem în Cuvânt și fie ca Cuvântul să rodească Viața. Să ne plecăm capetele în rugăciune!

-Amin-